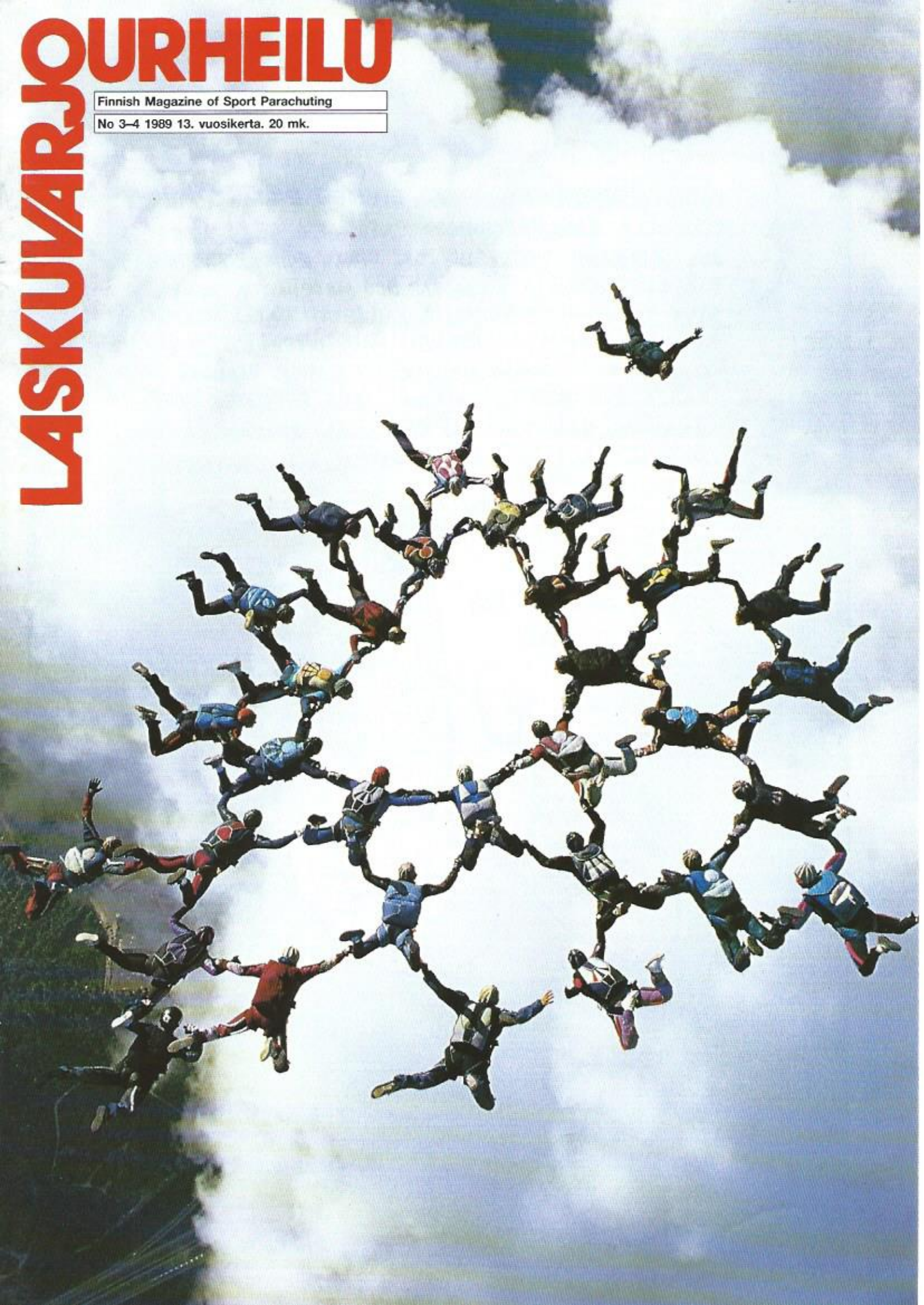

LASKUVARJOURHEILU

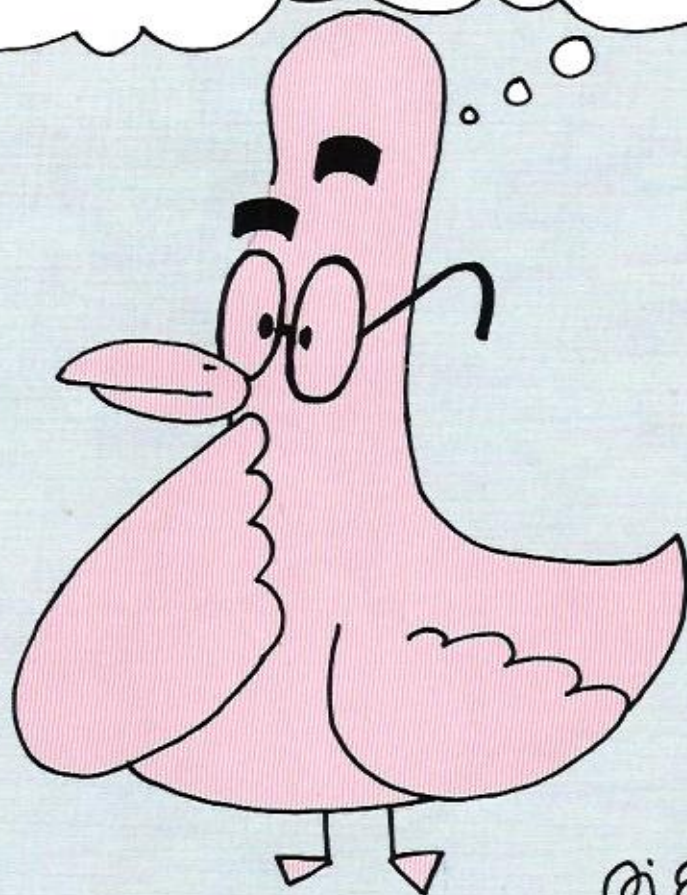
Finnish Magazine of Sport Parachuting

No 3-4 1989 13. vuosikerta. 20 mk.

TODISTETTAVA TOSISEIKKA LIENEE, ETTÄ KOVALLA TUULELLA SAA PITEMMÄN VAPAAN.

JOS KOLMION PYSTYSIVU ON VAKIO ESIM. 2200 METRIÄ, ELI KOLMESTA KILSASTA 800 METRIIN, JA VAAKASIVU ON TUULEN VOIMASTA KULJETTU MATKA VAAKASUUNNASSA MAAHAN NÄHDEN NIIN HYPPÄÄJÄ LIIKKUU PITKIN SUORAKULMAISEN KOLMION PISINTÄ SIVUA ELI HYPOTENUUSAA, JOKA PITENEE VAAKASIVUN ELI TUULEN SORTAMAN KASVAESSA. PUHUMATTAKAAN SITTEN VARJOLLA KULJETUSTA MATKASTA.

ri 89

Päätoimittaja:
Mimma Lehtovaara

Ulkoasu:
Jukka Kujala,
Antti Kuparsaari,
Esa Nykänen,
Pekka Palotie,

Toimituksen osoite:
Laskuvarjourheilu,
Malmin lentoasema,
00700 Helsinki

Julkaisija:
Suomen Laskuvarjokerho,
Malmin Lentoasema,
00700 Helsinki,
puhelin 90-378 827

Painopaikka:
Aurasen Kirjapaino,
Saksankatu 1, 30100 Forssa,
puhelin 916-221 00

Irtonumerohinta 20,-
vuosikerta 70,-. Neljä
numeroa vuodessa.

Toimitus ei vastaa artikkeleis-
sa esitetyistä mielipiteistä,
vaan jokaisesta artikkelista
vastaa kirjoittaja itse.

Lehti ottaa mielellään julkais-
tavaksi lukijoiden valokuvia,
piirroksia ja juttuja.

Kansikuva: Toinen yritys uut-
ta RW-ennätystä tehtäessä.
Kuva Pekka Palotie.

SISÄLLYS

- 4 Uusi ennätys, 50-way
- 8 RW-SM 1989
- 12 Mesukurssi II/89
- 14 TamLk Pirkkalassa
- 16 Yyteri-Boogie
- 19 Paracadismo del Peru
- 22 Free fall express
- 24 ParaGraphs
- 25 P. Oran 4000.
- 28 Antonov Turussa

Vapaapudotus tulee – oletko valmis

*Jo pelkästään viime hyppykauden aikana pelasti varavar-
jooon kytketty painelaukaisija ainakin kahden oppilashyp-
pääjän hengen. Näin voidaan hyvällä syyllä sanoa, sillä
vaaratilanneraporteista käy ilmi, että oppilaiden ajantaju
oli hävinnyt ja oikean vapaapudotusasennon saamisessa
oli vaikeuksia.*

*Tuo pieni, musta laatikko FXC, on siis toiminut erino-
maisesti huolimatta siitä, että sen takia tapahtuu aika
ajoin myös tahattomia varavarjojen aukeamisia.*

*Ongelmallista asiassa on kuitenkin se, että oppilaat
ovat joutuneet sellaiseen tilanteeseen, jonka ratkaisuun
eväät eivät riitä. Ensimmäiset vapaapudotushypyt, jopa
kymmenet ensimmäiset vapaapudotushypyt, ovat vai-
keita, sillä silloin hyppääjä on tekemisissä kovin oudon
elementin kanssa. Ennalta opitusta ei välttämättä ole pal-
joakaan hyötyä jos oikea x-asento häviää ja hyppääjä
alkaa pudota holtittomasti. Teoriatieto siitä kuinka stabiili
saavutetaan uudelleen on vain pelkkää paperimakuista
teoriaa silloin kun vauhti kiihtyy ja hyppääjä hätääntyy.*

*Ennakkoon on vaikea arvata kuinka oppilaan itseaukai-
sut onnistuvat. Hyvinekin harjoitusvetojen jälkeen voi
vapaa olla yhtä mylläkkää.*

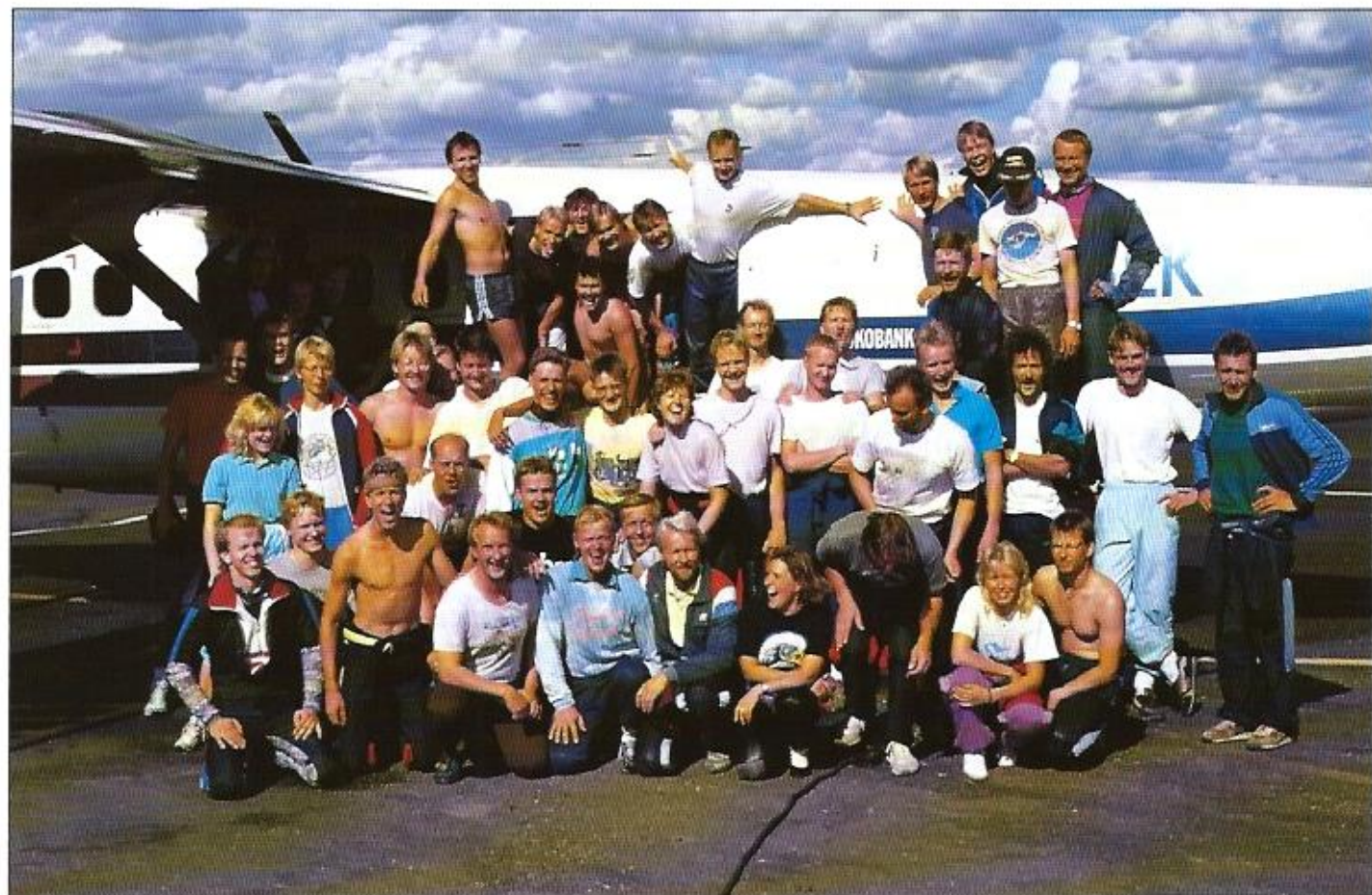
*Uudessa jatkokoulutusohjelmassa lukee, että oppilas
saa hv-kahvan mukaan viiden hypyn jälkeen, luonnolli-
sesti sen mukaan miten ne ovat sujuneet. Suuntaus on
hyvä, sillä jotkut turhautuvat pelkkiin pakkolaukausuhyp-
pyihin. Uusi koulutusohjelma antaa myös mahdollisuuden
päästä itseaukaisuihin hypyllä numero 9 edelleenkin kol-
men onnistuneen hv-hypyn jälkeen. Etenemisivauhti on
siis mahdollista jouduttaa. Nopeasti edistyvälle toki
mukavaa ja hitaammin edistyvä harjoittelee edelleenkin
rauhallisemmassa tahdissa.*

*Kun tätä sinänsä erinomaista jatkokoulutusohjelmaa
tulevaisuudessa työstetään, ehdotankin, että hyväksyty-
jen harjoitusvetojen määrä muutetaan suositusluontoi-
seksi esimerkiksi siten, että hyppääjä täytyy olla **vähin-
tään** kolme hyväksyttyä harjoitusvetoa, mutta **suositus**
olisi viisi.*

*"Naruhypyn" määrää ei tarvitsisi lisätä, vaan alussa
liukkaasti etenevä voisi saada harjoitusvetokahvan
mukaan jo neljännellä hypyllä. Silloin hyppy numero
9 olisi edelleen ensimmäinen mahdollinen itseaukaisu.*

*Uuden koulutusohjelman suunta on oikea kun vain
kouluttajat malttavat olla kiirehtimättä oppilasta liikaa,
sillä hyvääkään valjasharjoittelu ei korvaa tilannetta tosie-
lämässä. Joskus on voinut käydä niin, että ensimmäiselle
itseaukaisulle lähdetään kovalla tohinalla kun kolmas har-
joitusveto on onnistunut ja toisinaan ikävin seurauksin.*

Mimma Lehtovaara

50-WAY • 50-WAY • 50-WAY • 50-WAY • 50-WAY • 50-WAY •

19. 8. tehtiin Malmin lentokentällä suomalaisen relatiivihyppäämisen historia. Taivaalle muodostettiin 50:en hyppääjän kuvio jolla passitettiin manaan menneisyyteen vanha Utissa aikoinaan tehty 30-way. Uusi SE ja samalla myös PE oli tosiasiaa.

Teksti Hannu Ryömä
Kuvat Pekka Palotie

Ennätysyrityksen harjoittelu aloitettiin jo edeltävänä iltana jolloin Kari Koivurannan organisoimana ja johtamana käytiin läpi itse kuivienvedon lisäksi kaikki hyppyyn oleellisesti liittyvä yksityiskohtia myöden. Muodostelman pohjan tulisi kasaamaan kymmenen tehtävään etukäteen valittua. Ryhmä olikin harjoitellut nopeustähden hyppäämistä muutama otteeseen jotta

isojen kuvien onnistumisen kannalta ehdoton runko eli pohja rakentuisi riittävän nopeasti ja varmasti. Kuva kokonaisuudessaan olisi 10-starin jälkeen cluster-aalto, kolmannen aallon tupla-clusterit ja neljännessä aallossa viimein kaverit, jotka toimisivat ns. sulkiaina.

Niin'ikään kuvan loppupään hyppääjät olivat harjoitelleet tikkaamista ja varsinkin sen

oikein ajoitettua oikaisemista Twin Otterista koko edeltävän viikon. Otterin ja DC-3:en pilotit oli värvätty hyvissä ajoin, myös viralliseen PE:een vaadittavat tuomarit maa- ja ilma- videokuvaajineen oli järjestyksessä.

Soitellen sotaan tai valmistautumattomina (eikä edes "ylimielisinä" kuten eräässä kerhossa RW-hyppääminen ymmärretään...) ei siis yritykseen oltaisi lähdessä.

Itse ennätysyritykseen varatun päivän aamuna saapuivat viimeisetkin sankarit kuvien vetoon ja viimeiseen briefaukseen. Viidenkymmenen ihmisen, etenkin hyppääjien, yht' aikaisen läsnäolon toteutus ei ole niitä helpoimpia asioita maailmassa toteuttaa. Lisäksi vuotta oli mustannut muutama onnettomuus joten alkuperäisestä kokoonpanosta oli poissa useita RW-taitureita sieltä parhaasta päästä.

Kun tamperelaisten ja oulu-laisten lisäksi myös SLK:n omat pojat/tytöt olivat täysilukuisina paikalla saattoi DC-3 pläjäyttää nostalgiaa herättävät todelliset lentokoneen tähtimoottorinsa käyntiin ja hinata taivaalle putkellisen urhool-

lisiä. Twin Otteri seurasi perässä jonkin ajan kuluttua nopeamman nousunopeutensa johdosta.

Exit-korkeudeksi oli sovittu 4500 m joka olisi täysin riittävä edellyttäen, että koneiden puljalento osuisi nappiin. Epäonnistumisen mahdollisuus oli eliminoitu jo etukäteen, sillä puikoissa puikottivat Seppo Saario Kolmosta ja Jokke Sucksdorff Otteria. Koneet olivatkin täsmälleen sovitulla etäisyydellä toisistaan jokaisella keikalla, ymmärrettävää herrojen ilmailutaustan tuntein.

Itse hyppyihin

DC-3 toimi puljan johtokoneena Otterin lentäessä sen taka-oikealla. Pohja sekä 14-clusteria suorittivat itsenäisen exitin Otterista ja Dakotan käytävälle muodostettu line-up alkoi ulostautua heti Maukan nähtyä ekojen fluttereiden irrottua OH-SLK:sta.

Ensimmäisellä yrityksellä ilmeni kuitenkin odottamaton ongelma kun lähes koko DC-3:en jengi jäi kuvasta ulos, kasaan saatiin vain runsas 30. Osasyynä oli tilanteen vaatima melko jyrkkä ja pitkä tikkausmatka joka oli uutta melkoiselle osalle hypääjistä. Pohjaa otettiin kiinni lähes pääalaspäinasennossa eikä loivassa liuku-tikkaus-välimuodossa kuten esim. Otterista isompia pläjäyksiä hypänneet tietävät. Myös pohjassa olleiden väritymyys hämäsi, keymanin ja oman paikan hahmottaminen kymmenien sekuntien tikkaamisen jälkeen vei kalliita sekunteja Dakotan hemmoilta.

Yritys palautti kuitenkin jalat tukevasti maan pinnalle... Toista yritystä varten Otterin paikkaa siirrettiin koneen mitan verran taaksepäin. Tämä mahdollisti hieman loivemmat tikkauskulmat kolmosen hypääjille helpottaen pohjan tarkkailua ja kuvan rakentumisen seuraamista. Masa ja Koi-vis saivat päihinsä valkoisen ja punaisen potan, jotka näkyivätkin sadan metrin päähän kuvan yläpuolelle kaverusten ollessa pohjätähtien vastakkaisilla puolilla. Kuin liikennevalot.

Toinen yritys lupailikin jo parempaa, lisää kuvia oli vedetty, virheet korjattu ja kaikki 50 olivat saaneet juonesta kiinni, tuloksena 48 kasassa tosin yksi väärällä paikalla. Hyi, hyi.

Nousun aikana ei turhia touhuttu vaan jokainen keskittyi tiukasti omaan suoritukseensa.

Tunnelma tiivistyi, kun Otteri ilmaantui DC-3:sen taakse.

Exit onnistui joka kerta aika hyvin ja kaksi konetta taivaalla on todella upeaa katseltavaa.

Malmilla pitäisi aina hypätä pilvien päällä, jotta kuvioista saisi jotain selvää.

Jatkuu seuraavalla sivulla...

Ilmassa väreili odotusta lauman saapastellessa kolmannen yritykseen. Kuului useita kommentteja tyyliin "nyt onnistuu", "ooollrait" ja "kylä tää nyt varmaan onnistuu, nääs..". Kolmas kerta palkitsikin odotukset kuva alkoi kasaantua kohtuullisen exitin ja line-upin rauhallisesti. Hypyllä tuli hyvin esiin suurten muodostelmien (kuten RW:n yleensäkin) vaatima yhteistyökyky ja kurinalaisuus. Kukaan ei pahemmin ryssinyt kuvaan, kaikki lensivät kuvaa telakoitumisen jälkeenkin (ehdoton edellytys onnistumista ajatellen..) Viimeinen kaveri tuli kuvaan n. 1600 metrissä ja samalla alkoi suita aukeilla ja huuto kuuluu! Purkukorkeus oli 1200 m, jolloin ulkorinkien hepud kääntyivät kauniisti oikean kautta ympäri ja antoivat liu'un purra. Pohja jatkoi matkaa jonkin sekunnin tehden samat manööverit vähän alempana. Yhtään matalaa aukaisua tai muuta vaaratilannetta ei syntynyt, ihmiset muistivat tarkkailla ympärilleen myös varjon varassa vaikka huuto olikin kuulunut kuulemma useampaankin kaupunginosaan.

Kun Eero sitten jälkikuiviin marssittaessa ilmoitti kuvan olleen kasassa 6.9 sek voitiin hymyssä suin todeta uuden PE:n syntyneen. Koko hypyn tekivät mahdolliseksi DC-3:en pilotteina toimineet Seppo Saario ja sekä Twin Otterin Jokke Sucksdorff ja Mircku Nygård, tuomarit Eero Kausalainen, Ilari Degerlund ja Lake Oksanen, kuvaajat Pekka Palotie ja Vellu Huotari sekä hypääjät. Mukana hypyllä olivat: Ekman Kristiina, Hartikainen Mauri, Hattunen Pauli, Hoviniemi Jouko, Järvinen Ari, Kajamäki Leena, Karjalainen Matti, Keinänen Juha, Kempinen Raimo, Kervinen Heikki, Koivuranta Kari, Kopra Janne, Kortosalmi Reijo, Kousa Ari, Kujala Jukka, Kuparsaari Antti, Laiho Jukka, Laitinen Ari, Laukkanen Ari, Lehtinen Eero, Lehtovaara Mimma, Leskinen Hannu, Löfgren Jorma, Mansonieni, Mattila Liisa, Nivala Kari, Nummela Jyrki, Nyholm Tony, Nykänen Esa, Oja Marko, Palola Kari, Parviainen Jussi, Peltola Petteri, Rohkimainen Raimo, Ryömä Hannu, Saarensilta Jukka, Salminen Katri, Salonen Tarja, Selenius Pentti, Silkosuo Pasi, Silvennoinen Timo, Roivainen Martti, Tamminen Marketta, Teivainen Markku, Tiainen Esa, Tiira Jouni, Toivonen Arto, Veikkola Matti, Venäläinen Laura, Virtanen Arto.

Kuivaharjoittelu tehtiin jo edellisenä iltana.

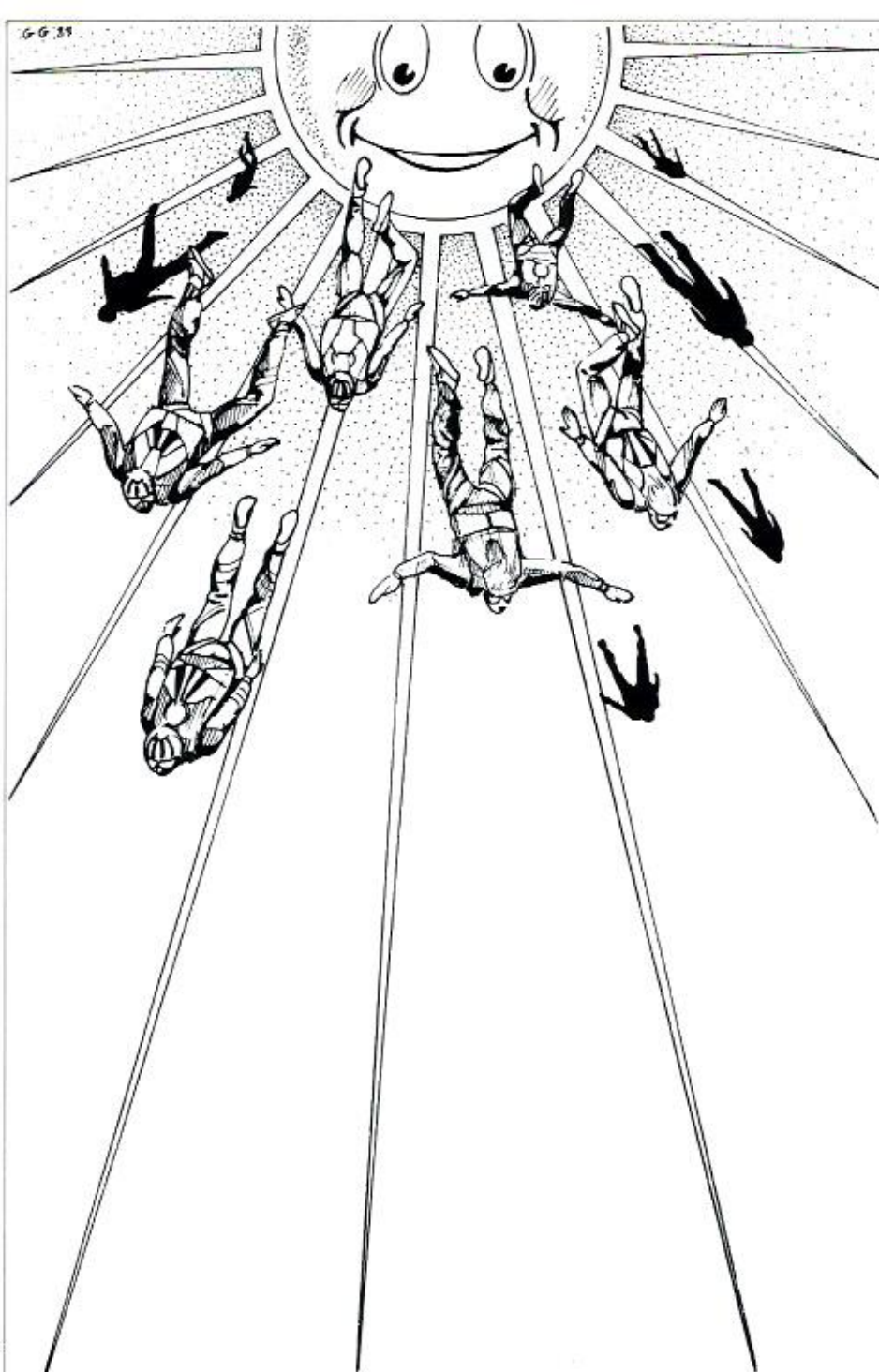

Pilotit osasivat hommansa ja siitä heille kiitos.

Koiviksen viimehetken ohjeet kiinnostivat kaikkea.

Perinteinen kastelu Kari Koivurannalle, joka pääosin vastasi hypyn järjestelyistä.

Did You
Know That

Sunshine Factory

on

**Suomalainen
Laskuvarjoyritys**

Meidän varastosta löytyy kaikki yleisimmät varjomallit ja repputyypit.

Sunshine Factory myy ainoastaan T.S.O. hyväksytyä laatua.

Puhelinsoitto, postikortti tai telefax ja hommat hoituu kuin itsestään, yhtäkkiä huomaat hypääväsi uusilla ja tyylikkävillä hyppyvarusteilla.

Varjot on tarkastettu määräysten mukaisesti, pakattu hyppyä varten ja mikä kaikkein parasta; varustettuna erikois toivomuksesi mukaisesti, ja samaan hintaan.

Ota yhteyttä puhelimitse: 990-1-813-788-9831/Henri
Tai telefaxilla: 990-1-813-788-5107

Postikortilla: Sunshine Factory
38529 5th Avenue
Zephyrhills, FL 34248
USA

Sunshine Factory auttaa parempaan ja turvallisempaan hyppämiseen.

**Hyvää Hyppykautta
and
BLUE SKIES AND SAFE JUMPS!!**

RW - SM - 89

Minkähän lajin SM – kilpailuis-
ta on kyse, lentokentän lähis-
töllä pyöri ja hyöri epämaa-
raisen näköistä pitkiin kalsa-
reihin ja vastaaviin eliittivarus-
teisiin ripustautuneita ei ehkä
niin urheilijan näköisiä, mutta
täysin fanaattisia lajaan koh-
taan olevia ihmisiä. Osa ryömii
maassa lauta mahan alla, lau-
doissa on pyörät helpotta-
massa ryömimistä. Toiset
taas sipsuttelee hieman ku-
marassa pidellen toisiaan hi-
kiinni, jollain ryhmällä saattaa
olla päällään yhtenäiset haala-
rit joissa on "nakkien" näköi-
set tartuntakahvat ja niistä he
pitävät välillä kiinni toisistaan.
Puhvetin nurkassa saattoi
nähdä tätä samaa porukkaa
mustina hahmoina videolta,
siellä niitä liikkui rykelmässä
osa ihan hallitun ja ennalta
suunnitellun näköisesti, lopuk-
si ne liukuu pois toistensa luo-
han sieltä avautuivatkin, nes-
hän ovat kivan näköisiä tulles-
saan kieppuen alas, varmasti
hienoa ja jännittävää
puuhaa.....

Tällainen mielikuva jäi niille
harvoille katsojille jotka olivat
tulleet katsomaan, ei suinkaan
seuraamaan, RW – SM – 89
kilpailuja Jyväskylän lentoken-
tälle.

Olisikohan syytä miettiä mi-
ten lajista saataisiin yleisölle
hieman mielenkiintoisempi
seurattavaksi ja sitä kautta
ehkä lisää julkisuutta. Voisi ol-
la huomattavasti helpompi
löytää niitä mahdollisia spon-
soreita/mainostajia. Ulkopuo-
lista rahoitusta tarvitaan jos
suosii parantaa tulosta. Ja
harjoituskautta pitäisi jatkaa
eli mennä ulkomaille treena-
maan.

No palataanpa aikaan en-
nen kilpailuja:
Kukan järjestää vai järjestääkö
kukaan? – epävarmuus kiso-
jen kohtalosta jatkui myöhään
kevääseen asti. Halukkaita oli
vähän, ei SLK:kaan jaks aina
olla järjestäjänä. Varmistui et-
pähkäily, mistähän koneesta
hypätään. SLK oli tarjonnut
Twin Otteria kilpailujen järjes-
tämiseen mutta neuvottelut ko-
siirtolennosta olivatkin jo mo-
nimutkaisempi juttu, yhtei-
symmäämistä ei tuntunut löy-
tyvän.

JLK oli hankkimassa
uutta 206 TURBOA, tarve
saada koneelle heti aluksi
mahdollisimman paljon käyt-
töä saattoi olla jarruna asian
eteenpäin viennille. JLK:n ko-
ne ilmestyikin jo viralliselle
harjoitusviikolle ja osoittautui
heti melko hyväksi ajatellen
nelimiehistä, niin jos ei kärsi
matalasta oviaukosta tai kyl-
mydestä. Koneessa kun ei
satu astinta eikä ovea ole-
maan mutta se nousee erittäin
nopeasti 3000 metriin ja jopa
ylemmäksikin.

Olipa 206 sitten miten no-
pea hyvänsä niin onhan aivan
järjen vastaista ruveta pyörit-
tämään SM-kilpailuja kolmes-
tä pienestä koneesta, kun
edellisvuonna on todettu
TWIN OTTER (SLK:n hypy-
kone) erittäin nopeasti kisojen
läpiviennin kannalta.

Ajatus siitä että Cessnat
206 ja 207 olisivat olleet ulos-
hypyn kannalta tasa-arvoiset
oli tietysti hyvä, mutta kilpai-
lun johtajan ehdotus kieltää
strevan käyttöä kahdesta
206:sta tuntui hieman arvelu-
tavalta. Tällä kiellolla olisi saa-
nut yhtäläisyys kolmannen
koneen 207:n uloshyppyolo-
suhteisiin. Onneksi kieltoa ei
hyväksytty. Lopullinen päätös
tehtiin vasta seikkaperäisen
kiipeämisnäytöksen jälkeen,
kielto kun perustui ns. turvalli-
suusnäkökohtiin. Yhtäläisyys
olisi helpottanut järjestäjää, ei
olisi tarvinnut miettiä ketkä
mistäkin koneesta hyppeävät.

Tänä vuonna kuitenkin sää-
suosi järjestäjää ja mikä tär-
keintä kisat saatiin viedyksi lä-
pi täysimittaisena eli hypättiin
täydet kymmenen kierrosta.
Se on hyvä se!!
Syyt miksi koneasiassa
päädyttiin tähän ovat jotain
ihan muuta, järjekyllä se ei ole.
Sen osoittaa jo sekin että asi-
aa jaksettiin vatvoa niinkin pit-
kään että kilpailukutsujen saa-
pumistakin sai odotella mel-
kein harjoitusviikolle asti.

Kustannukset eivät olisi kui-
tenkaan muuttuneet suuntaan
eivätkä toiseen järjestäjää ja
sitä kautta kilpailijoita ajatellen
vaikka hypykoneita lennätel-
lemään eri puolilta Suomea.
Monesta muustakin seikasta
oli huomattavissa se ettei RW
hypääminen ole suosiossa
paikallisessa kerhossa, joskin
erittäin hyvässä nousussa,
niin että Moskalla Ohtaan.

Hyppypäivän venyttyä iltai-
kymmeneen ja päälle vielä
tunnin lautakuivat, pientä vielä
palaa, sitten nukkumaan kyl-
mään telttaan ja aamulla herä-
tys noin klo 4. Briefing 4.30
mutta hyppäämään pääsee
ensimmäinen jengi vasta seit-
semän jälkeen. Eiköhän jos-
sain ole jotakin vialla, keli oli
erittäin OK koko ajan. No
puhvetti kuitenkin toimi erit-
tän hyvin. Jopa aamu neljästä
lähtien oli palvelua ja hinnat
kondallaan, kiitosta.

Huomattavin uutuuksia tämän
kesäisissä jengin hyppäämi-
sissä oli muutos nelimiehis-
essä viisimiehis suuntaan, eli
videon käyttö lisääntyi todella
paljon. Ihmeellistä että vasta
nyt, vaikka on tiedetty sen eri-
nomaisuus jo vuosia hyppyjen
läpikäynnissä; nopeuttaa jäl-
kuivia ja parantaa joukkue-
kuka mokasi, kaikki näkevät
itse omat virheensä nauhalta.
Yhtään edellisen tai sitä aikai-
semman vuoden kokoonpano-
na ei kilpailuissa nähty. Miksi
näin? – Vuosien varrella on
havaittu jengien kestävän lä-
jässä keskimäärin parisen
vuotta. Siitä huolimatta tree-
naavia joukkueita on tänä
vuonna ollut ennätysmäärä,
eli joukkueita jolle kertyy yh-
teisiä hyppejä yli 100 kesän
mittaan voi sanoa treenaavak-
si. Olisikohan jengeillä tavoit-
teita jopa pitemmälläkin tär-
tämellä. Kuten esimerkiksi
seuraavat MM- tai PM-kisat.

Tämän vuotiset Espanjan
MM-kilpailut oli varmasti lähin
ja tärkein tavoite muutamille
jengeille. Ovathan ne lajin
huipputapahtuma parin vuot-
ten välein. SM-kisoihin voit-
taisiin enemmän joukkueita
vaikka ne olisi kasattu pelkäs-
tään kisoja varten ts. hupi-
joukkueita, jotka eivät kilpaile
niinkään tosissaan mutta ha-
lavat olla mukana toiminnas-
sa, ihmisiä jotka ovat vasta al-
kaneet hyppäämisen tai kau-
emmin hypänneitä jotka jaks-
ena harjoitella täysipainoi-
sesti. Näin saataisiin aikaan
laajamittaisempi tapahtuma,
enemmän hyppeäjiä, suurem-
pi julkisuus. Tästä syystä pi-
hyppehintojen tasolle tai ko-
nanaan pois, koska hinta on
useimmille, varsinkin vasta-al-
kajille, aikamoinen kynnys ki-
soihin osallistumiseen.

...Oulu Kingdom...

...Tampereen DQ:t...

...SEVUL Helsinki...

Kisatunnelmaa himmensi juuri ennen kisoja tapahtunut Hannun kuolema. Olihan Hannu suomalaisen RW-hyppäämisen varsinainen kehittäjä, puuhämies ja osallistuva kilpailija. Näin jäi myös yksi hyvä joukkue pois kilpailusta. Tampereelaisittain tapahtui harmillinen loukkaantuminen, kesällä näytöshyppyllä Ojan Marko särki kätensä ja joutui luopumaan pelistä, mutta DQ:jen onneksi löytyi kotipuolesta kokenut ja sopeutuva "varahenkilö" Salosen Tarja, monivuotisesta "Urea Humus" joukkueesta. Tarjan panos varmasti antoi lisää potkua ja taistelumieltä jo ennestäänkin hyvin hyppäävän Diving Quartetin hyppäämiseen.

Kilpailun kulku: Harjoitushyppy oli helppo ja antoi vähän väärän kuvan jengien tasosta. Hypyn jälkeenkin ennakkosuosikin aseman säilytti Lokki ja Kalasäkki syystäkin. Ensimmäinen kisa-hyppy olikin hieman hankalampi ja mukana oli varmasti kilpailujännitystäkin koska kierroksen parhaatkin tulokset oli vain 7 pistettä. Ensimmäisenä päivänä ei sitten muuta keritty hyppäämään, väliin kylä sopi muutama uusinta.

Seuraava päivä olikin melko rankka. Kisa viedtiin eteenpäin kuuden hypyn vauhdilla ja se näkyi jo hyppääjissäkin: väsyneen näköistä jengiä eikä näkynyt illan mittaan nuotiolakaan montaa huutajaa. Kisasta nähti tulevan erittäin jännittävä. Kolmen kärki erotautui heti kolmen hypyn jälkeen: Diving Quartet, Sevul ja Lokki ja Kalasäkki. Omaksi ryhmäksi eroitui myös Madway ja Turha Vaiva jotka taistelivat neljännestä sijasta. Illalla tilanne oli: Sevul johti yhdellä pisteellä, Lokki ja Kalasäkki ja DQ olivat tasapisteissä. Myös Turha Vaiva ja Madway olivat tasoissa. Oli ollut hieno mutta rankka päivä. Syntyi jo keskustelua siitä montako kil-

pailun hyppää on turvallista hypätä päivässä kun päivä venyi jopa kuusitoistatuntiseksi. Hyppy tuomittiin nopeasti ja oikeudenmukaisesti. Asialla olivat kokeneet RW-hyppääjät nyt tuomari työssä: Jouko Hoviniemi ja Matti Karjalainen sekä päätuomarina Eero Kausalainen jolla on paljon kokemusta tuomariryöstä ulkomailakin. Kolmannelle päivälle oli jäänyt kolme hyppyä ja tilanne säilyi jännittävänä loppuun asti. Tuskin on näin tasaväkisesti kamppailtu nelimiehistä Suomen mestaruudesta kolmen joukkueen voimalla. Sevul mokasi kahdeksannen hypyn exitin tulos oli viisi pistettä. Lokki ja Kalasäkki oli antanut tasoitus pisteet jo toisella hypyllä, eli kaikilla oli ollut selviä huolimattomuusvirheitä, harjoituksen puutetta. Lopputuloksessa ei ole selittelyille sijaa, kaikki saivat hypätä täydet kymmenen kierrosta. Siinä on aikaa esitellä taitojaan, jos ei hyppy suju kilpailuissa niin missä sitten? Harmillista ettei Suomessa ole useampia RW kilpailuja vuosittain, sillä kisa-hyppääminen kehittää paitsi kilpailuviettä myös hyppyyn keskittymistä ja saa pohtimaan sitä mitä siellä hypyllä oikeastaan tapahtui kun hyppy tuomitaan ja sen voi katsoa aina uudelleen hidastettunakin videolta. Varsinaisia ylittäjiä ei näissä kisoissa nähty. Ennalta enemmän harjoitelleet pärjäisivät. Hienoa on, että keskitaso on parantunut huomattavasti ja varsinaista hännähuippua ei ole. Lajin alkeet kyllä osataan tässä maassa mutta kärjen taso ei ole noussut. Päinvastoin, tulokset ovat huonontuneet kahden viimeisen vuoden aikana. Osasyynä varmasti on joukkueiden lyhytikäisyys.

Kisojen aikaan yleensä nousee ilmaan kysymyksiä, "miksi valita jengihyppääminen"? Rasittavaa, kurinalaista väkisin vääntämistä. Mutta melko lyhyenkin määrätietoisien harjoittelun jälkeen alkaa jo ensimmäiset tulokset näkyä. Hyppyihin tulee määrätty rutini, harjoittelu tulee mielekkääksi, siitä seuraa tulosten pareneminen ja se jos mikä pitää mielenkiinnon yllä. No mistä sitten johtuu etteivät jengit kestä sen kauempaa koossa? Harjoitusolosuhteiden järjestäminen, viiden ihmisen yhteinen vapaa-aika, tarkoittaa näillä leveyspiireillä joka ikistä ns kesäpäivää mikä aiheuttaa sen että järjestelyt ovat taloudellisesti huomattavat. Eli yksi hyvä ratkaisu saattaisi olla SPONSORIT.....???????????

Kasimiehen kilpailuna niin Suomessa kuin maailmallakin

on käytännön syistä vähän niinkuin kakkoslaji. Ei ole harjoitusvälineitä riittävästi ja on aina vaikeampi saada kokoon yhdeksän, jopa kymmenen henkeä. Harmillista, koska kasimiehinen lajina on mitä hienoin; saada kahdeksan yksilöä ajattelemaan ja toimimaan yhtenäisesti taivaalla se on hienoa se! No kone-ongelmahan päätyikin lopuksi tähän kasimiehineseen, mielenkiintoista harjoitella kun ei varmasti tiedetä järjestetäänkö lajissa lainkaan kilpailua. Koneasiahana selvisi kasimiehinisen osalta jo päivää ennen kilpailun alkua, käsittämätöntä!

On otettu kilpailut järjestettäväksi, kerätty kisamaksut määräpäivään mennessä mutta ei ole päätetty järjestetäänkö kisa. Tekee mieli kysyä mitä on järjestäjän päässä liikunut?? Itse kilpailu meni nopeasti parissa päivässä, olihan paikalle saatu loppujen lopuksi lentokone josta voi kahdeksan henkeä hypätä yhtäaikaan, ja keli mitä parhain, tuli vähän niinkuin bookiemieninki. Kasimiehisjoukkueet olikin odotetusti kasattu nelimiehisin pohjautuen, mikä onkin järkevää näillä pohjoisen pallonpuoleisilla sääolosuhteilla ja hypymäärillä. Mitään ihmeempää kilpailua ei tässä syntynyt, tulos oli aika selvä jo etukäteen. Tärkeintä kuitenkin oli että kisat järjestettiin, muuten ei lajin kehityksessä olisi toivoa. Kisamaksut ovat todella suuri kynnys osallistumiselle, olisikohan syytä ryhtyä miettimään jotain ihan uudentyypisiä ratkaisuja. Mitkähän mahtavat olla Luktin ja sitä kautta Ilmailuliiton mahdollisuudet asian suhteen, mene ja tiedä? SM-kilpailuille tarvittaisiin yhtäläillä "sponsoria" niinkuin yksittäiselle hypääjälle tai jengille.

Se vuoden 1989 RW - SM - kilpailuista lajin ja hypääjän kannalta. Tärkeä tapahtuma niin kilpailullisesti kuin sosiaalisestikin, ainut tilaisuus tavata yhtäaikaan kaikki aktiivit RW-hypääjät eripuolilta valtakuntaa.

RW - SM - 89 kilpailutulokset

22. 07-28. 07. Jyväskylä

Neljän hengen lajissa:

Kierros	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	Yht.
1. Lokki ja Kalasäkki	7	3	10	11	8	9	8	8	10	8	82
2. Sevul	7	7	8	9	9	9	8	5	8	9	79
3. Diving Quartet	7	7	8	10	9	7	8	6	6	9	77
4. Madway	3	7	4	5	8	8	6	5	8	8	62
5. Turha Vaiva	7	3	7	4	6	7	7	7	5	7	60
6. Kingdom	5	4	6	6	6	6	6	6	4	7	56
7. Purple	5	5	6	6	6	6	2	5	6	6	53
8. Tiivi	5	2	5	6	6	5	2	4	4	4	43
8. Kiero Viisumi	1	3	5	7	5	4	4	5	4	5	43
10. Moskalla Ohtaan	4	2	4	4	4	4	5	3	4	5	39

- Lokki ja Kalasäkki/ Forsén Mika, Koivuranta Kari, Kopra Janne, Silvennoinen Timo ja Hartikainen Mauri
- Sevul/ Nivala Kari, Peltola Petteri, Laukkanen Ari, Kujala Jukka ja Rohkimainen Raimo
- Diving Quartet/ Toivonen Arto, Salonen Tarja, Laiho Jukka, Mäkelä Vesa-Heikki ja Laitinen Ari
- Madway/ Ryömä Hannu, Rantala Timo, Nyholm Tony, Löfgren Jorma ja Mansoniemi Pasi
- Turha Vaiva/Kortessalmi Keijo, Lehtinen Eero, Palola Kari, Venäläinen Laura
- Kingdom/ Saarensilta Jukka, Mertala Matti, Maunu Tiina, Lamberg Marko ja Tjäderhane Leo
- Purple/ Kervinen Heikki, Kajamäki Leena, Teivainen Markku, Tamminen Marketta ja Aikio Inger-Mari
- Tiivi/ Turunen Matti, Helin Pauli, Tiira Jouni, Parkkinen Ismo ja Kempainen Merja
- Kiero Viisumi/ Keinälä Severi, Kuparsaari Antti-Pekka, Mattila Liisa, Järvinen Ari ja Nummela Jyrki
- Moskala Ohtaan/ Eviluoto Sauli, Lipsanen Tapani, Lampinen Timo, Schwartz Kyösti ja Kankainen Jari

Kahdeksan hengen lajissa:

Kierros	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	Yht.
1. Periferia	5	1	7	6	5	7	4	6	5	5	50
2. Rysäkepit	3	1	4	4	3	3	3	4	4	3	32
3. Markun omat pojat	4	1	5	1	2	3	3	5	2	1	27

- Periferia/ Forsén Mika, Koivuranta Kari, Kopra Janne, Silvennoinen Timo, Nivala Kari, Peltola Petteri, Laukkanen Ari, Kujala Jukka, Rohkimainen Raimo, Hartikainen Mauri
- Rysäkepit/ Kortessalmi Reijo, Lehtinen Eero, Palola Kari, Venäläinen Laura, Kervinen Heikki, Kajamäki Leena, Teivainen Markku, Tamminen Marketta ja Aikio Inger-Mari, Eviluoto Sauli
- Markun omat pojat/ Ryömä Hannu, Rantala Timo, Nyholm Tony, Löfgren Jorma, Mansoniemi Pasi, Keinälä Severi, Kuparsaari Antti-Pekka, Mattila Liisa, Järvinen Ari, Nummela Jyrki

Teksti: Jukka Kujala
Kuvat: Pekka Palotie

HYPPYMESTARIKURSSI II/89

Toukokuun lopulla järjestettiin Suomen Urheiluopistossa Rääskälässä vuoden toinen hyppymestarikurssi. Neljästä kerhosta ympäri Suomen meitä kertyi kursille kaikkiaan kuusi tulevaa "mesua".

Kouluttajinamme toimi Kausalaisen Eero jota turkulainen Kimmo Kostia avusti. Noina yhdeksänä työntäyteisenä päivänä jotka vietimme opiskelun ja erilaisten harjoitusten parissa tuli huomattua se tosiasia, että kovin

vähän keskiverto "kelpparihyppääjä" on perillä hyppymestarin hommista.

Vas.oik. kouluttajat Eero Kausalainen, Kimmo Kostia sekä Olli Luoma (KhLu), Tero Karhi (TLU), Petri terho (TamLu), Juha Leviäkangas (OLK), Aarne Heinonen (TLU), Heikki Heliste (OLK).

Oppiaineina käsiteltiin mm. Hyppymestarin tehtävät ja vastuu, Ilmailumääräykset, Kouluttamistaito sekä tietysti perehdyttiin hyppykalustoon lähes ompeleen tarkkuudella. Edellä luetellut tiedot ja taidot ottivat aikaa noin seitsemänkymmentä tuntia taukoineen ennenkuin ne oli saatu tungettua tajunnan ahtaasta kanavasta pieniin pääkoppiimme.

Saavuttuamme Ilmailuopistolle jouduimme heti alkutehdysten jälkeen teoriakokeeseen jossa testattiin tietämyksemme ilmailusta hyppääjänä. Selviytyttyämme kokeesta alkoikin sitten rankka opiskelu, jonka tarkoituksena oli valmentaa meitä tulevia kauheuksia varten. Parisen päivää kului siihen, että opittiin ymmärtämään syvällisemmin ilmailumääräyksiä, selvi-

teltiin taustoja eri toimintamalleille jne. Siis ehkä kuivahkoa asiatieta. Vaan onneksi kouluttajamme saivat aiheesta kiinnostavan, kukaan ei nukahtanut pulpettiin, sen verran mielenkiintoiseksi keskustelut aika-ajoin menivät.

Vihdoin tuli varsinaisten hyppyharjoitusten vuoro. Sää oli mitä parhain kunnon "rämmimiseen" mutta saatiinpaahan huomata että oppilastoi-

minnassa, mitä täällä nyt harjoiteltiin, on vähän toisenlainen tahti. Kukin vuorollaan sai/joutui olemaan sekä "mesuna" että oppilaan osassa. Mistään hupihypyistä ei voitane puhua. Lämmin auringonpaiste teki olon todella tuskalaksi, kun odottelimme koneella hyppymesun tehdessä meille oppilaille tarkistuksiaan. Allekirjoittanut sai snobbailla vielä kotipuolessakin niillä sa-

doilla mäkäräisten ja paarmojen puremilla, kun Pohjois-suomessa ei vielä tuohon aikaan moisia hirviöitä näkynyt.

Pelastusliivit täydensivät vielä muutenkin tukalaa tunnelmaa. Räyskälässähän tulee määräysten mukaan käyttää pelastusliivejä vesialueiden vuoksi. Huumorilla kuitenkin selvitettiin, vaikka "Gogglesit" muistuttivatkin toisinaan pienoisakvaariota.

Hyvinhän tuosta ahtaasta Rocketista itse hyppy meni vaikkakin Eerolla ja Kimmolla oli suunnattomia ongelmia stabiiliin uloshypyn kanssa. Kun oma mestarointivuoro koitti, sai huomata kuinka paljon muistettavaa on ennenkuin oppilas voidaan komentaa ulos koneesta. Tuli mietittyä sellaista kuin: "Onkohan paikka oikea, kiipeileeköhän tämäkin pitkään streevalla? Suojaa kahvat, tehot, pyöräjarru, tarkista ilmatila, tarkistuksia laita radio päälle liina käteen... vaan mitenpäin se nyt olikaan? Kerta kerralta kaikki opetettu alkoi kuitenkin sujua, ja viimeisillä heittovuoroilla turhat hosumiset jäi pois. Pientä "jäynää" yritettiin aina silloin tällöin. Milloin joku meistä yritti livahduttaa tarkastuksesta jalkahihnat kierteellä tai saattoipa unohtua hyppylasit otsalle ellei hyppymestari ollut tarkkana. Mikäli "oppilas" poistui koneesta tuo mairea hymy huulillaan, saattoi arvata että jälleen sai suorituksiamme valvovat kouluttajamme tehdä maagisia merkintöjään pieneen vihkoseensa. Hyppyjen jälkeen pidettiin arvostelutuo- kio jossa käytiin läpi hyppy, annettiin tarpeen niin vaaties- sa jatkokoulutusta sekä tie- tysti arvosteltiin hyppymestari- n toimintaa. Arvostellessaan oppilaan suorituksia mesuna oleva joutui käyttämään mieli- kuvitustaan jotta pysyisi naama peruslukemilla selvittäes- sään kahdeksansadannen hyppynsä hypänneelle pakko- laukaisuoppilaalle harjoitusve- don salaisuuksia.

Loppuviikosta käytiin läpi opetusopin perusasioita ja näillä eväillä ryhdyttiin pitä- mään harjoitusoppitunteja. Vi- deokameran lahjomaton silmä paljasti kaikki hauskat "hiplai- lut", mitä itse kukin tuli teh- neeksi. Omien virheittensä seuraaminen nauhalta oli pait- si hyvin hauskaa, niin erittäin opettavaista. Jopa pieniin sa- navirheisiin puututtiin. Kun me onnettomat pallokupuajan lapset opetimme uskolliselle kuulijakunnallemme kuinka tu- lee ohjailla "ohjauskapulois- ta" vetämällä, niin eiköhän al- kanut yleisön joukosta kuulua kummallista muminaa: "mistä

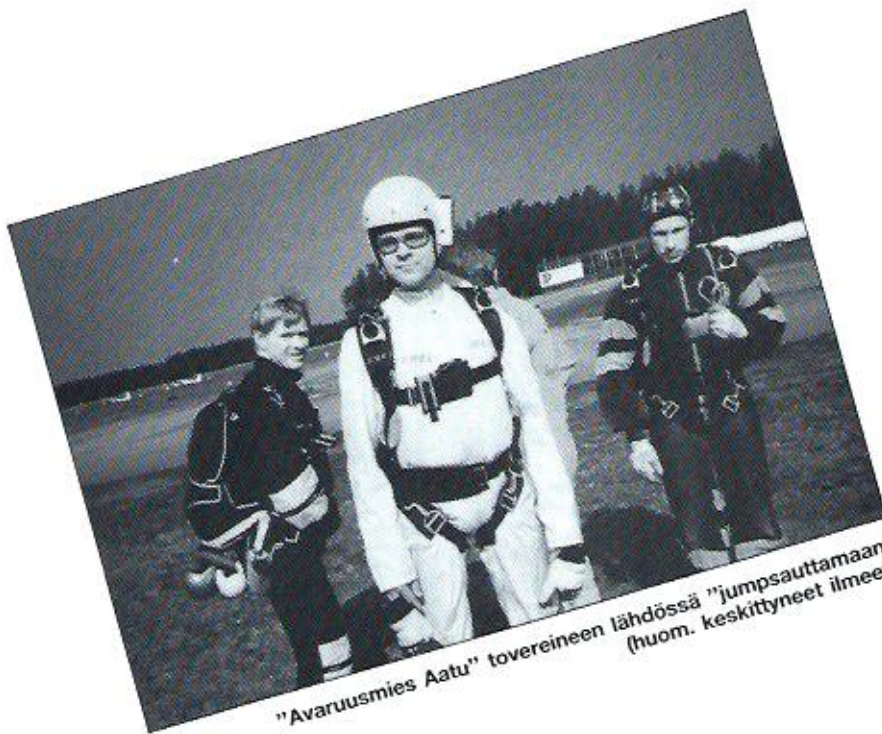
ihmeen ohjauskapuloista? Muuan kurssilaisista kaivoi vielä miljoonalaatikostaan nuo ihmeelliset museokapistukset kaikkien ihmeteltäväksi. Niin- pä niin, ohjauslenkithän ne nykyisin on. Sana "opettami- nen" pistettiin myös romu- koppaan, kunhan se oli ensin pilkottu, paloiteltu ja kuutioitu.

Kurssilla tuli todistettua se- kin, mitä ei aina kerhoilla huo- maa että kyllä hyppääjät ovat pohjimmiltaan urheilijoita. Kostian Kimmo piti meille pie- nen liikuntatuokion jonka päätteeksi tämä Tukhoman maratonilla treenaava koulut- tajamme vei meidät pienelle seitsemän kilometrin "sauna- lenkille". Paikallisten kannat- susjäsenten naurunpärskäh- dysten saattelemina painelim- me matkaan. Kenttä tuli kier- rettyä vaikka emme kaikki ai-

van Kimmon vauhdissa pysy- neetkään.

Vaikka kurssimme koostui vain miespuolisista urhoista, niin "navan alle" jutut eivät ol- leet sittenkään suosituin pu- heenaihe varsinaisen opetu- sen ulkopuolella. Niinä parina iltana jolloin ehdimme pistäy- tyä Laakasalossa (paik. soitto- ruokala), jatkettiin "jumpsu- mista" ja "fleerailua" hyvinkin taajaan. (Heinosen Aatun kaa- tumisharjoitukset puhuttavat vieläkin.)

Kaikenkaikkiaan kurssilla saimme hyvät eväät niin kou- luttamiseen, kuin oppilaiden pudotteluunkin. Saimmepa vielä kartutettua hyppäämi- seen liittyvää yleistietämys- tämme roppakaupalla. Kurssin käytyä osaa pakosta- kin hieman enemmän arvosta- taan niitä Wanhoja "mesuja", jotka ovat jo puolestamme tehneet ne virheet ja oivalluk- set joiden ansiosta on syntynyt turvallinen toimintamalli.

"Avaruusmies Aatu" tovereineen lähdössä "jumpsauttamaan" (huom. keskittyneet ilmeet).

"Pää kyimänä, sinua tarkkaillaan."

Opetusopin nykyaikaa.

TAMLK TAMPERE-PIRKKALAN LENTOKENTÄLLÄ

Kesäkuu -83 oli TamLk:lle kohtalon hetki. Härmälän lentokenttä suljettiin 30. 6. 1983 ja toiminta siirtyi väliaikaisesti Pirkkalaan. Vuoden loppuun saivat oppilaat hypätä Pirkkalassa, mutta sen jälkeen oli oppilastoiminnan siirryttävä muualle. Kaupunki tarjosi kerholle Kaanaan kenttää Teiskossa, jonne Tampereen Ilmailuyhdistys oli siirtynyt suoraan Härmälästä. Jämi kuitenkin tuntui paremmalta ja tutummalta vaihtoehdolta, koska siellä oli jo käyty aikaisempina vuosina pitämässä leirejä.

Toiminta jatkui siis Jämällä, jolloin oppilastoiminta jäi pelkästään viikonloppujen varaan. Tämä vaikutti hyppyliikuihin lehmänhännän tavoin. Oppilashyppyjen määrä laski ja oppilaiden eteneminen hidastui huomattavasti. Kesäkuussa -88 haettiin koulutuslupaa Pirkkalaan, mutta vastaus oli kielteinen. Lupaa ei myöskään saatu kentän lähistöllä olevalle pellolle.

Pirkkalaan on viikolla käyttäneet ainoastaan paikalliset lupakirjahyppääjät ja vierailevat RW-jengit. Oppilastoiminta on

rajoittunut keväällä ensin parina talvena Näsijärven jäälle ja myöhemmin Pyhäjärven jäälle, niin kauan kuin jäät toiminnan sallivat. Keväällä -89 ei jäälle voitu hypätä ollenkaan jäiden heikkouden takia. Eli tilanne oli pitkään se, että viikolla oli keliä muttei toimintaa oppilaille. Siinä on moni oppilas lähes uskoon hurahtanut, kun on toivonut ja rukoullut keliä viikonlopuksi. Yleensä, Jämin olosuhteet huomioon ottaen, on saanut rukoilla todella hartaasti. Monelta oppilaalta on usko loppunut kesken ja tämä jalo harrastus on saanut jäädä syrjään.

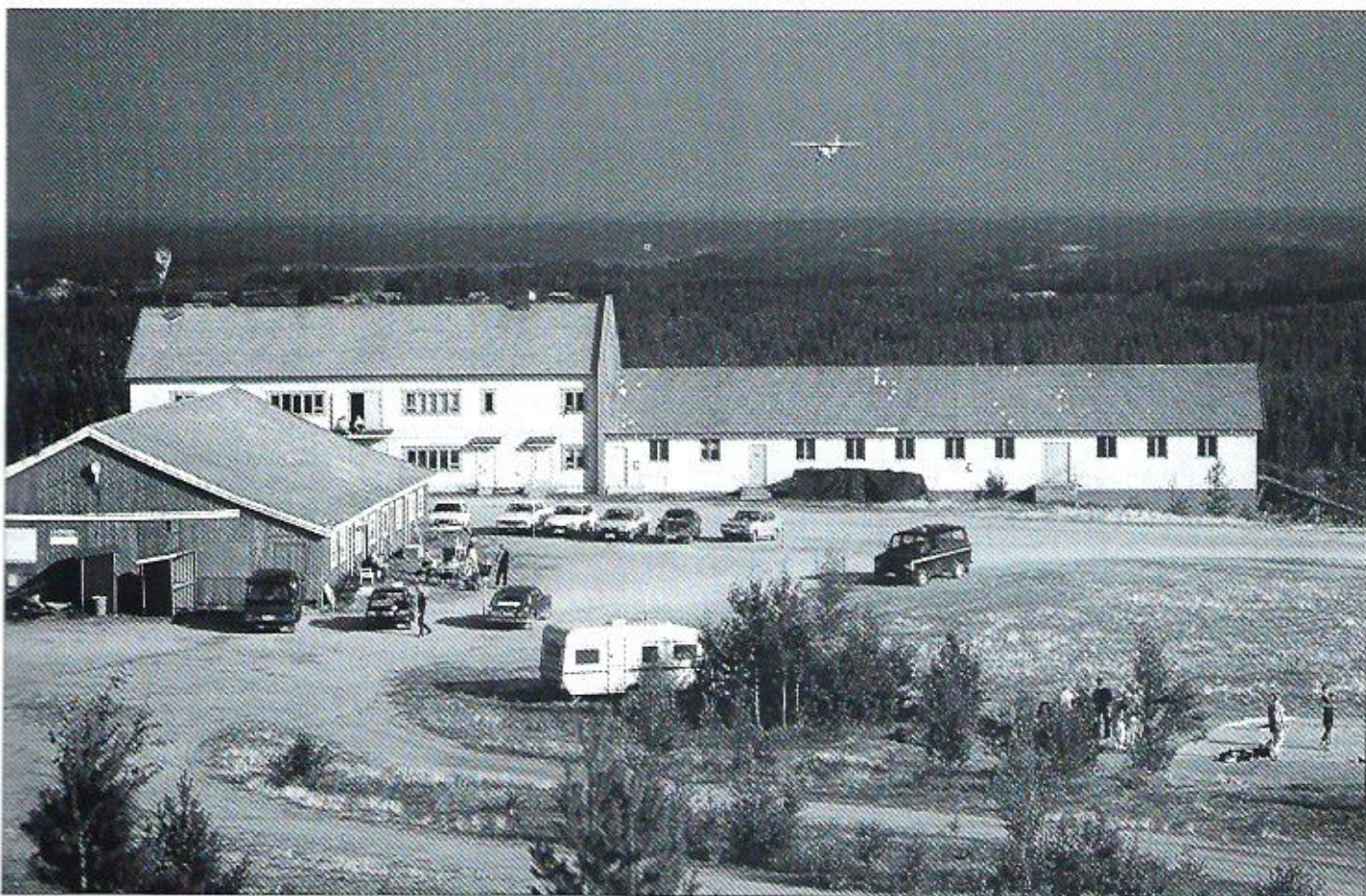
Loppukesästä -89 meidät yllätettiin täysin, sillä anomuksemme vastattiin vihdoin kyllä. Koulutuslupa Pirkkalaan saatiin, tosin väliaikaisena, mutta kumminkin. Saimme mahdollisuuden näyttää, että oppilaat uusine varjoineen sopisivat Pirkkalaan vällänhyvin. Eli tuumasta toimeen. Ensiksi oli Pirkkalassa raivattava aluetta, joka oli jokseenkin kivikoinen. Sihteerikkö lähetti noin 150 kirjettä, joissa ilmoitti kaikille innokkaille oppilaille ja lupakirjahyppääjille talkoista.

Ja väkeä tuli "valtavasti" noin 20 henkeä. Tämä väkimäärä sai tulosta aikaiseksi todella kiitettävästi. Talkoohan toki vähän venyivät osanottajamäärän vähäisyyden takia, mutta alue tuli raivattua. Raivatulle alueelle tuotiin vielä hiekkaa tasoitukseksi ja näin olimme valmiita toimimaan Pirkkalassa. Oppilaatkin oikein puhkuivat intoa, sitä en vain tiedä missä. Sillä niinhän siinä kävi, että vihdoinkin oli luvat ja paikka kunnossa, muttei oppilaita missään. Muutamat, jotka tosissaan tekivät töitä talkoissa, kävivät myöskin hyppäämässä. Missä olivat kaikki ne valittajat ja itkiäjät, jotka ovat aina poranneet Pirkkalan perään. Eikä ole näkynyt.

Väliaikainen koulutuslupa päättyy joulukuun -89 lopussa ja uutta haetaan, mutta riittäkö näyttö uuteen lupaan. Toivottavasti, muuten alkaa uusi poru siitä miksei Pirkkalassa saa oppilaita hypätä. Uutena itkun aiheena tulee olemaan: "Mäen ehtinyt hyppään Pirkkalassa ollenkaan, miksei siellä enää hypätä."

Lopuksi tahdomme kiittää kaikkia niitä, jotka olivat Pirkkalassa talkoissa ja erityisesti kiitokset Luomanpäälle katepillareista.

Teksti: Jaana Ahtiainen
Ari Laitinen
Kuvat: Pekka Palotie
Ari Laukkanen

YYTERI-BOOGIE • YYTERI-BOOGIE

Porilaiset järjestivät 5–6. 8. 1989 jo kolmannen kerran Yyterin kuuluisalla beachilla tiukat loppukesän skabat. Lajeina olivat tällä kertaa kolmi- miehisten joukkueiden tarkkuushyppy sekä hiihto-viestin vasemman jalan suksella.

Kisat alkoivat jo perjantai-iltana Uusmaan Tompan pörräyttäessä co-pilotteineen helikopterinsa suomalaisen viiden tähden hotellin parkkipaikalle. Kopterista purkautui enemmän ja vähemmän resininen sakki SLK:n hypääjiä. Ja rahvas ihmetteli.

Sydämellisten tervetuloa- maljojen saattelemana joukkueet vetäytyivät kukin omiin huoneisiinsa keskittymään seuraavan aamun tiukkaan koitokseen.

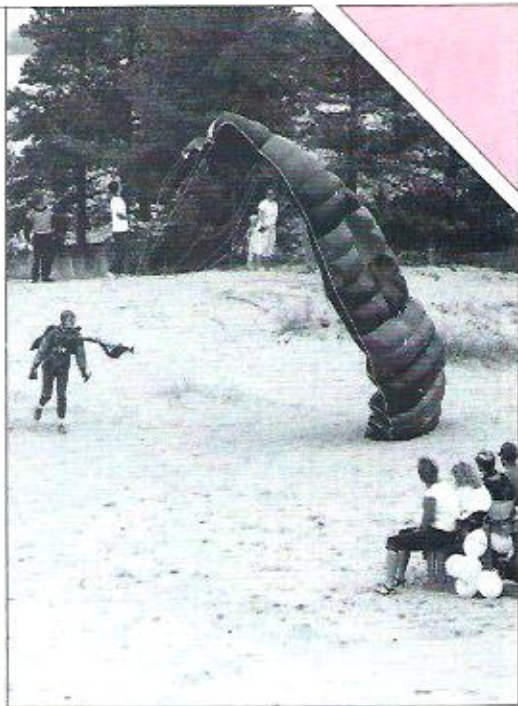
Lauantaiamuna saatiin itse kilpailu juhllisesti käyntiin pääorganisaattori Joppen, kilpailujen johtajan (allekirjoittanut), Uusmaan Tompan ja toimitsijaneitosten korvaamattomalla avulla. Kilpailijoita oli kerääntynyt paikalle kunnioiteltavat vajaat 80 hypääjää ja keli oli mitä parhain.

Helikopteri imaisi kerralla kolme joukkuetta sisuksiinsa ja kiipesi alta aikayksikön tuhanteen metriin, jossa hypääjät ulostautuivat ja maaleina olleet ilmapallot saivat kyytiä.

Homma toimi todella ripeästi, ja kun joka pokaan pääsi sankasta yleisöjoukosta yksi turisti tutustumaan hyppäämisen ja lentämisen hurmaan, olivat kaikki tyytyväisiä. Paitsi tietysti kilpailujen johtaja, joka välillä pyöri sannalla kaikki pallot hukassa. Hypyt saatiin suoritettua iltapäivään mennessä ja pikainen tuloslaskenta osoitti joukkueen nimeltä Mykkä Hiihtäjä SLK:sta ottaneen johtopaikan käsiinsä. Hauskuutta lievensi hieman lievä loukkaantuminen, joka sattui kurkotustilanteessa finaalisissa muuten erittäin taitavalle hypääjälle.

Lauantain aikana hypättiin erään laskelman mukaan 310 hyppyä, mikä lienee jonkinlainen ennätys alallaan Suomessa (korjatkaa jos olen väärässä).

Seuraavana lajina olikin

alussa mainittu hiihto-osuus, jossa joukkueiden tiukka fyysinen kunto lopullisesti todettiin.

Tehtävänä oli hiihtää vasemman jalan suksella noin 25 metrin päässä rannasta oleva vene kiertäen takaisin lähtöpaikkaan. Jotta tehtävä ei vaikuttaisi liian simppeleiltä, piti veneen luona juoda tölkillinen paikkakunnan hyväksintunnettua olutta. Juomapuoli näytti onnistuvan joukkueelta kuin joukkueelle, sen sijaan hiihtotyyleissä oli yllättäviä eroja ja toisilla jopa pieniä vaikeuksia. Loppujen lopuksi kaikki saivat osuutensa suoritettua ja alkoi lopullisten sijoitusten laskeminen. Sen aikana kilpailijat ja omaiset valmistautuivat arvokkaaseen iltajuhlaan jossa oli määrä suorittaa palkintojen jako ja tanssahdella rokkibändin säestyksellä. Juttu meni muuten hyvin, mutta kilpailujen johtaja oli havahtunut jotain ja sekoili bändin jaloissa riesaksi asti.

Sunnuntaiamu valkeni aurinkoisena, mutta jengin hyppyhalut tuntuivat huvenneen

edellisen päivän ankaran koitoksen aikana. Muutama pökkinen sentään saatiin ilmaan kansan ihastellessa muun muassa P. Palotien ja J. Mörösen taitavia tarkkuushyppyjä. Kerhomme puolesta kiitos kaikille osallistujille ja muuten paikalla olijoille. Ensi kesänä uudet kuvat. Tuloksia:

Joukkuehyppy:

- 1. Mykkä Hiihtäjä SLK
- Koivuranta Kari
- Hartikainen Mauri
- Nyholm Tony

Hiihto:

- 1. Mykkä Hiihtäjä SLK
- kts. ed.

Yleismestaruus:

- 1. Mykkä Hiihtäjä SLK
- kts. ed.

Muiden kohdalta sijoitukset eivät ole vielä saatavissa monimutkaisen pistelaskusysteemin takia.

Teksti Harry Latvala
Kuvat Pekka Palotie

MYYDÄÄN • OSTETAAN • MYYDÄÄN • OSTETAAN

Myydään

Firefly päävarjo, noin 700 hyppyä, sekä Preserve IV ja Vector Tandem. Edullisesti! Soita Laura, puh. 90-701 8419 (koti).

Myydään

Siisti varjokokonaisuus. Vector, Firelite ja SWIFT patjavaravarjo (käyttämätön). Hypätty 400 hyppyä. Väri musta/lila. Hinta 9 500 markkaa. Marke puh. 90-832 600 koti ja 90-857 3115 työ.

Myydään

Vastatarkastettu kokonaisuus: Pegasus (n. 600 hyppyä), Phantom 24, Chaser -86. Hinta 5 000 markkaa. Jouni Tiira, Oulun Laskuvarjokerho, puhelin 981-572 758 koti tai 981-221 995 työ.

Myydään

Vauhista pitävälle tosi nopeita päävarjoja: Bandit (Wildfire) 9-cell 168 sqft, Hummingbird 9-cell 137 sqft, Excalibur 21-cell 120 sqft. Kysy kissaa/SLK/90-378 827.

Myydään

Mini Hawk valjaat (-87), varavarjo Naa 22 (-86), päävarjo Fury (-88). Hypätty 400 hyppyä. Hp 8 500,-. Varavarjoksi voi laittaa myös patjan. Puh. JLK 941-753 206/Tapsa tai koti 941-642 779.

Myydään

Hyvin pidetty ja siisti kokonaisuus. Valjaat: Warp III (sini-set), Reserve: Phantom 24', Main: Pegasus (450 hyppyä). Hinta 6 000 FIM. Tiedustelut Pekka Palotie puh. työ 90-730 762 (8.30-16.30), koti 90-483 357 (iltaisin).

Myydään

Korkeusmittari Barigo + rinta-hihnaneline. Yhteensä 400,-. Soita SLK/Hanski 90-378 827.

Myydään

Hyvään kotiin tuliterät pääkupu Cruiselite, patjavaravarjo Phantom 180, valjaat Vector. Käyttämättömät, hankittu 1988. Hintapyyntö 12 700,-. Tarjoukset huomioidaan. Soita Seppo Pohja 90-163 5432 t, 90-872 4842 koti.

Myydään

Varjokokonaisuus Rapid Transit valjaat, Merlin pääkupu, Switt varavarjo. Tarkastettu 4/89, OK. Hinta vain 2 500,-. Myy Ari Autio puh. kotiin 90-853 1929.

Myydään

Wanderhog -valjaat, turbo pääkupu. Edullisesti. Teijo Loikkanen. Puh. 90-358 725 tai kerho 90-378 827.

MYYDÄÄN

Varjokokonaisuus vm. -89. Vector-valjaat, raider pääkupu (rainbow värein). firelite-r-varavarjo. UUSI. Hinta 13.000,-. Puh. ilt. 9693-13395 + viikonlopp.

Myydään

Maverick, Swift-patjavaravarjo + extra body. Vector kapea malli, hypätty noin 50 hyppyä, uutta vastaavat. Soitele 981-553 221 koti tai 981-482 759 kerho, kysy Pasi Kähkölä.

Myydään

Tosi upea ja todellinen harvinaisuus. Soul Olympic Special. Pursuit 230 Olympic, Firelite varavarjo, SST Racer Elite Olympic valjaat, koko M. Soitele: Pekka Palotie puh. työ 90-730 762 päivisin, koti 90-483 357 iltaisin.

Halutaan ostaa

Ehjä, hyppykäytöstä poistettu Para-Commander laskuvarjo valjaineen. Puh. 975-25 304/työ tai 24 686/koti.

Myydään

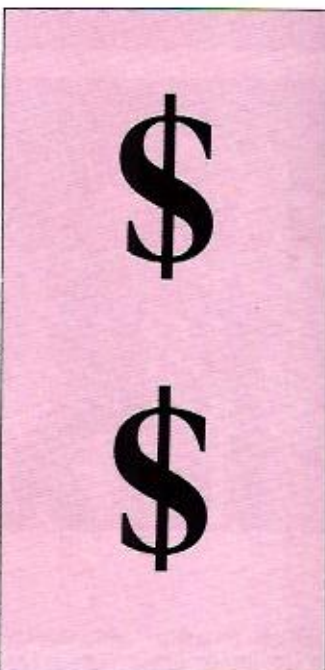
Wildfire 12/88 168 ft², Vector 12/88, Phantom 145 patjavaravarjo 2/89. Mukana ylimääräiset: varavarjon body, apu-tatti, yhdyspunos, varavarjon kahva, kuvanpäästöampula. Hypätty 250 kertaa. Hinta 11 500,-. Kysy SLK/Hanski puh. 90-378 827.

Myydään

Välittömästi! Valjaat Chaser, pääkupu Turbo, varavarjo s.o.s. (patja). Hintapyyntö noin S-6 000,-. Puh. 90-308 515/Kansanen. Myös kaupan: huuva, korkeusmittari ja haalarit (koko sopiva).

Halutaan ilmaiseksi

Olen keräämässä kaikenlaista vanhaa laskuvarjokamaa varastoon mahdollista museota/historiikki näyttelyä varten. Mikäli olet tai kerhonne on poistamassa vanhaa kalustoa niin älkää heittäkö pois vaan toimittakaa allekirjoittaneelle tai soittakaa. Otan vastaan melkein mitä vain. Varsinkin vanhat valjaat ja varjot ovat tosi tarpeeseen. **(Eivät takuulla mene ankkureiksi)**. Suuret kiitokset jo etukäteen. Pekka Palotie, Kuusitie 3 B 44, 00270 Helsinki, puh. työ 90-730 762, koti 90-483 357.

Mauri Rajala

Kamajankuja 4 A 4
36240 Nattari
MR-Hankinta 931-645 599

- Urheiluvarjot
- Pelastusvarjot
- Vetovarjot
- Rinnevarjot
- Muita tarvikkeita

EKONO

RAKENNUSRYHMÄ

- RAKENNESUUNNITTELU
- LVI-SUUNNITTELU
- SÄHKÖSUUNNITTELU

EKONO Oy, Otaniemi (90)46911 Posti: Tekniikantie 4 PL 27 00131 Helsinki

ALUETOIMISTOT:

EKONO Oy Kilpisenkatu 5 B 40100 Jyväskylä (941)214711	EKONO Oy Tonkatu 19 90100 Oulu (981)224188	EKONO Oy Toikankatu 6 A 53100 Lappeenranta (953)16315	EKONO Oy Kauppiaskatu 5 20100 Turku (921)337411
--	---	--	--

LAATUA SUUNNITTELUUN

OY JUVA ENGINEERING LTD

ITÄTUULENTIE 1 02100 ESPOO P.(90)46901 TELEX. 122878 juva sf TELEFAX. 464454

PARACADISMO DEL PERU

Oli aikainen lauantai aamu, taivas syvän sininen, rannalla liian kuuma, ja taivaalle teki mieli. Koko viikon olin soitellut ja hakenut paikallisia hyppääjiä – ilman tulosta. Soitin vielä kerran Club de Paracaidas:in numeroon – vihdoinkin tärppäs!

Surkealla espanjan taidollani sain reittiselostuksen PA Norte nimiseen paikkaan 22 km:n päässä kaupungin pohjoispuolella. Jollain bussilla Hospital del Empleadolle, sieltä bussi D, jää pois kun se kääntyy vasemmalle päätieltä, niin Collique Aeropuero on 1–2 Km:n päässä oikealla. Kyselin hotellin siivoojilta neuvoja ja lähdin matkaan.

Melkein kolme viikkoa sitten saavuin tänne Limaan, Perun pääkaupunkiin. Marraskuu lä-

henee loppuaan, silti kaupungin puistojen puut ja pensaat loistavat sinisten ja punaisten kukkien runsaudessa. Päiväntasaaja on parin päivämatkan päässä pohjoisen puolella.

Ensimmäiset kaksi viikkoa meni seminaarin alkuvaiheen kiireissä, ja tällä viikolla ohjelma jo rullasi omalla painollaan. Alussa vapaa aikaa oli jäänyt muutamaa pikaiseen pistäytymiseen läheisillä rannoilla, missä viikolla jokunen saksalainen turisti grillasi nah-

kaansa ja paikallinen surffari porukka pyöritteli Tyynen valtameren mainingeissa. Jotenkin surffareiden touhut muistutti SLK:n tohinaa, ilman pokalistojen kiireitä ja pakkaamisen pukertamista.

Jatkuu seuraavalla sivulla...

Paracadismo del Peru

Bussi sairaalalle kesti melkein kolme varttia Mirafloresin kaupungin osan läpi puikkelehtien. Bussi D vei lähes tunnin. Olikohan se 22 vai 122 kilometriä? Matkan aikana kaupungin korkeat ja suht siistit kerrostalot ja äveriäiden korkeiden muurien ympäröimät "kämpät" vähitellen jäivät taakse muuttuen yhä ränsistyneemmiksi ja pienemmiksi. Perillä rakennuksia ei olisi voinut kutsua taloiksi parhaalla tahdollakaan. Ruskeita maanvärisiä rapakivitiilestä, mudasta, laudanpätkistä ja aaltopelistä kyhättyjä hökkeleitä jatkui loputtomiin. Liman talousalueella asuu noin 6-7 miljoonaa, ja luku kasvaa tuhansilla päivittäin. Sissitoiminta vuorilla ja taloudellinen ahdinko ajaa ihmiset joukoittain etsimään elantoaan pääkaupungin liepeiltä.

Vasta ilmasta tajusin mitä merkitsee 7 miljoonaa asukasta levittäytyneenä keskustan ympärille pääosin yksikerroksisiin hökkeleihin. Sen rinnalla maisemat Otterista näyttävät autiolta ja asumattomalta salomaalta. Ruskeaa laita-kaupunkia peitti samanvärisen pölyn ja pakokaasujen pilvi nousten vain muutaman kymmenen metrin korkeuteen. Ainoina aukkoina hökkelimessä olivat lukuisat jalkapallokentät ja sotilaskenttä, jonne oli tarkoitus laskeutua lainatulla Regeng/Magnum varjolla.

Perun Parasutistit

Perussa on viisi laskuvarjokerhoa, ja niillä yhteinen Cessna (malliksi ilmoitettiin T-41 D) joka jaksaa viedä kolme hypääjää joko tonniin tai kahteen. Relatiivihyppääjän unelma. Kerhona toimii puiden varjostama nurmikko, sadekatos pakkauspöydän päällä ja pieni toimisto. Pihanurmikko on ainoa vehreä läiskä, tällä muuten auringon polttamalla rannikkokaistaleella. Kaikki hypääjät ovat sotilaita, paitsi yksi kapteenin tytär. Harrastuksena temppu ja tarkkuus. Touhu on hyvin jämpätiä, ja porukan vanhin (käsittääkseni myös sotilasarvoltaan) pitää ohjat tarkasti käsissään. Omalla tavallaan hyvin eilatari ote, vaikkakin rento. Sotilaallinen kuri ja arvojärjestys on "in".

Heitin juttua espanjan ja englannin kakofonisella sekoi-

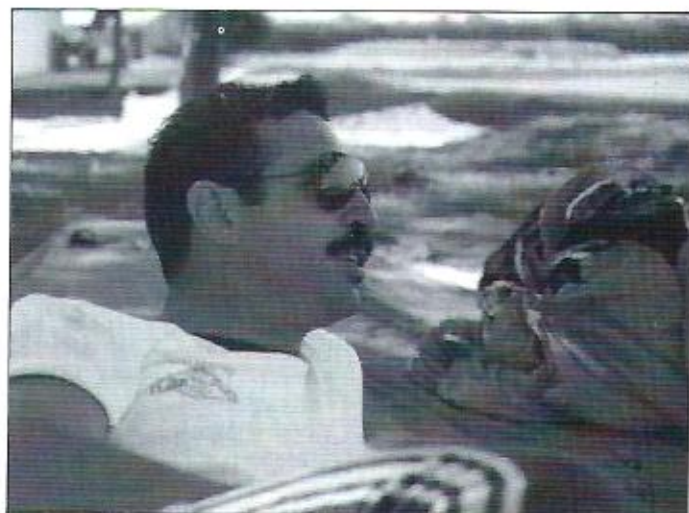
Heidän cessna

Laskeutumisalue
vartiotorin
valvonnassa

Chief

Pakkauspaikka

tuksella yhden kapun ja lutin kanssa. Kertoilivat hypänneensä Macchu Picchun inkauranioille (Etelä Amerikan kuuluisin nähtävyys, vrt. kiinan muuri) armeijan vehkeillä. Vähän myös valottivat viidakkoon hyppäämisen huveista: laskeutumisaluiden puutteet, märät joet ja puskipissa väijyvät **Loistavan Polun** sissit. Siitä ei sen enempää puhuttu, mutta käsittääkseni hallituksen armeijan laskuvarjojoukkojen yksi tehtävä on viedä tulivoimaa alueille, jossa joko fasisti tai kommunisti sissit aiheuttavat liikaa päänvaivaa vaikeakulkuisilla alueilla.

Relatiivi tai hupa hyppäämistä ei harrastanut kukaan paikalla olleista. Toisaalta konetta ei kuulemma ajettu yli kahden kilsan, eikä se ota kuin kolme kyytiläistä. Kahdesta kilsasta 3-RW:tä viikonloppuisin, ei kuulosta järin houkuttelevalta. Toisaalta niillä harvoilla kenellä olisi varaa siihenkään, on helposti varaa lentää pikaisesti Floridaan nauttimaan DC-3 kyydistä ja isommista kuvista. Kuuleman mukaan muutama rw-hyppääjä oli parast' aikaa Floridassa, ja parhaat temppu ja tarkkuus miehet jossain Etelä Amerikan kisoissa. Ehkä väen vähyydestä johtuen hurraaminenkin jäi pariin olueeseen hotellin baarissa. Seuraavana päivänä, sunnuntaina päätin viettää päivän surffaajien seurassa. Touhussa oli ihan eri meininki!

Kelit Perussa ovat loistavat hyppäämiselle. Kirkasta ja kuivaa (vähän etelämpänä maailman kuivimmaksi sanottu autiomaan), mutta maan konekanta tukee vain sotilastointaa, eikä relatiivi porukkaa ole liiemmin. Boogie paikkana ehkä vähän hatara, erikoisuutena mielenkiintoinen.

Loppukaneetti hyppyhinnoista

Etelä Amerikassa tunnetaan käsite inflaatio konkreettisesti. Boliviassa on koettu parin tuhannen prosentin inflaatiovahti, ja Brasiliassa inflaatio ilmoitetaan kuukausitasolla, ei vuositasolla kuten Suomessa. Se näkyy myös hinnoittelussa. Kovan inflaation aikana hinnat nousevat viikottain, rajuimpina aikoina jopa tunneittain. Liman hyppykerhoissa ei ollut seinillä hyppyhintoja, ja ulkomaalaisten hypyt ilmoitettiin dollareissa. Kahden tonnin keikka oli kymmenen taalaa, eli sama hinta kun SLK:n neljän tonnin keikka.

SLK:ssa hyppyhintoja ei ole muutettu mies- eikä edes naismuistiin. Omien muistojen mukaan niitä ei ole muutettu sitten vuoden 1985. Jos hyppyhinta oli vuonna 1985 sama

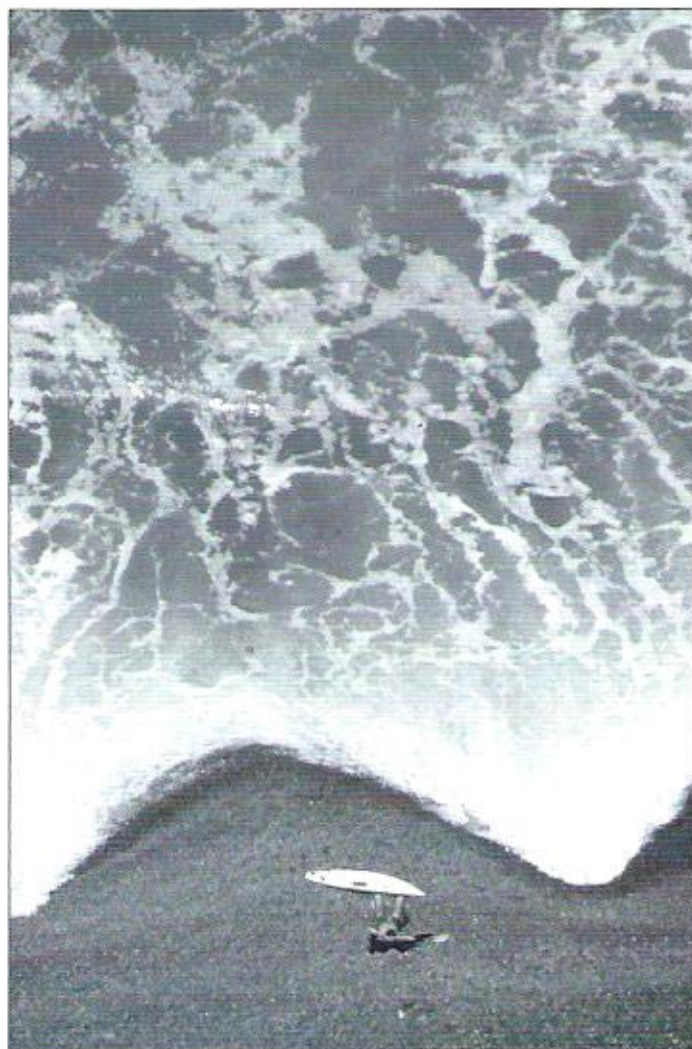
Surffari Liman piitsillä

"Poliisiauto" Limassa

kuin nykyään, 42 markkaa, sen nykyarvo (1988) on yleisesti käytetyn tukkuhintaindeksin mukaan noussut vain 44,1 markkaan. Toisaalta hyppytoiminta on paremminkin kulutustoimintaa, joten kulutushintaindeksin mukaan nykyarvo (lokakuussa 1989) on 51,4 markkaa. Ero on siinä kympin luokkaa, tai noin neljänneksen korkeampi. Pari saattaa hyppyä vuodessa hyppäävä "säästää" vuodessa pari tonnia verrattuna vuoden 1985 tasoon.

Toisaalta sitten hypymukavuus on parantunut. Mäyskimet ei enää edes tiedä mikä on "banaani" tai T-10, ja herot pääsee vääntämään entistä isompaa kuvaa. Toisaalta musiikki koneesta on kadonnut, ja oveakin vielä odotellaan. Laadun nousu kasvattaa hintaeroa. Samalla porukan maksukyky on parantunut, sen näkee huimista vuotuisista hypymääristä, ja oppilaidenkin hankkimista tuliteristä hyppekamoista.

Lyhyesti sanottuna SLK:n hyppyhinnot ovat auttamattomasti jääneet jälkeen yleisestä kehityksestä. Yleensäkin kerhoyön kiinnostavuus tuntuu laskeneen, ja motivaatiota ei todellakaan lisää realistisesti alentuneet "korvaukset", joita jaetaan ilmaisten hyppyjen muodossa. Toisaalta kerhon hinnoittelu on kunnioitettavan tasa-arvoista – kaikille sama hinta. Jopa suomalaisessa kamerakaupassa saa alennusta,

jos ostaa useamman filmirullan kerrallaan. Eikö meilläkin voisi harkita "tukku alennuksen" myöntämistä paljon harjoitteleville joukkueille, se saattaisi jopa lisätä hypymääriä ja helpottaa Otterin kuoletuksien maksua.

Johtokuntahan näistä asioista päättää viimekädessä, jos tohtii, mutta olisi heidänkin mukava kuulla kerholaisten mielipiteitä suoraan tai vaikka

lehden palstoilla nimimerkin takaa. Näin alkuun ehdotan varovasti kympin yleiskorotusta, ja vitosen "tukku alennusta" neljän tonnin keikoille; ja vastaavia sopivasti suhteutettuja muutoksia muillekin korkeuksille. Nuo korkoprosentit näyttää olevan nousujohteisia ja lainat on mittavia. Vanha Vimpeliläinen kansanlaskukin tokaisee, että parempi myöhään kun ei silloinkaan.

FREE FALL EXPRESS TWIN OTTER

Yhdysvalloissa on yritys nimeltä Free Fall Express, joka omistaa Twin Otterin ja vuokraa sitä eri kerhoille ja kaikkiin mahdollisiin hyppytahtumiin eri puolille USA:ta. Se on nähnyt hyviä ja huonoja hyppääjiä siellä sun täällä.

Kyseinen Twin Otter on todella kovasti duunia tekevä hyppykone, sillä vietettyään 7 kuukautta Floridassa De Landin hyppykeskuksessa, kone lensi kesäksi pohjoiseen kuljettaakseen hyppääjiä korkeuksiin Blue Sky Ranchillä New Yorkissa ja The Herd-keskuksessa Pennsylvaniassa.

Floridassa olo aikana Otteri lensi useita satoja keikkoja, mukaan lukien 107 keikkaa

7 päivän aikana De Landin Spring Fling-boogien aikana toukokuussa.

Koneen omistaa ja siitä myös huolehtii Free Fall Express-niminen yritys New Yorkissa ja se toimittaa sen tilauksesta hyppykeskuksille. Se on ainoa kokopäiväinen hyppykone joka lentää itäisissä osissa USA:ta. Kone kiidättää 24 hyppääjää 13.000 jalan korkeuteen alle 15 minuutin. Koneessa on ovi ja hyvät ste-

reolaitteet, jotka pitävät hyppääjät tyytyväisinä.

Yritys valitsi tämän koneen ensimmäiseksi ostoksekseen sen ainutlaatuisten ominaisuuksien takia. Se pystyy nousemaan ja laskeutumaan lyhyelläkin kiitoradalla, joten se soveltuu myös pienille kentillekin. Blue Sky-Ranchin kenttä on kapea 2500 jalkaa pitkä asfalttirata kun taas The Herdin nurmikenttä on vain 2100 jalkaa pitkä. Muut isot hyppykoneet kuten DC-3:n, Skyvan ja Twin Beech ovat vaikeuksissa näillä kentillä, eivätkä voi käyttää niitä täydessä lastissa.

Kilpailevat Rw-joukkueet tykkäävät lisäksi Twin Otterista, sillä se on yleinen kisakone kansainvälisissä kisoissakin.

Jatkuu seuraavalla sivulla...

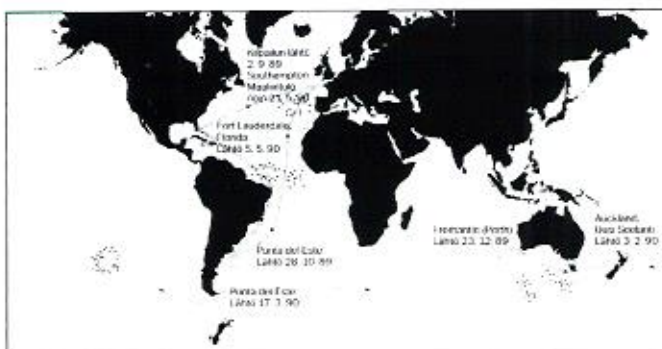

Kone lentää koko kesän pohjoisessa ja vuorottelee Mingo Porterin kanssa hyppykeskuksien välillä, joten molemmilla keskuksilla on käytössään todellinen hissi koko kesään. Syksyllä koneet palaavat takaisin Floridaan yleensä De Landin hyppykeskukseen heidän DC-3:sen "Mr. Douglasin" kaveriksi. "Miksi sinne?", koska hyppääjät haluavat sen, sillä ne jotka harjoittelevat joukkueilla haluavat hypätä 8-10 hyppyä päivässä ja se ei onnistu pelkästään DC-3:sta ja lisäksi 3:nen on huono kisakone", sanoo Bob Hyllet De Landin omistaja.

Jos haluatte kivoja hyppyjä talvisin Twin Otterista tai Turbo Porterista niin silloin suunnana on De Land.

Maailmanlaajuinen haaste

Union Bank of Finland Round the World -projekti vastaa maxiluokan haasteeseen. Suomalainen miehistö. Huipputeknologia ja tietotaito. High tech -tuotteet. Dynaamisuus. Siinä lähtökohta maailmanlaajuisille mahdollisuuksille, jotka Suomen Yhdyspankki hankkeellaan luo.

UNION BANK OF FINLAND
1889-90 WHITREAD
ROUND THE WORLD RACE

MAHDOLLISUUKSIEN AVAAJA

YHDYSPANKKI

ParaGraphs • ParaGraphs

Yyteri Boogie

The little club from Pori organized the past year one of the best fun weekends in Finland.

The happening was called Yyteri Boogie, and it was already third time it was held.

Pori is a little a mid-sized town 270 km north-west of Helsinki with some of the best and sunniest beaches in our country.

The party began in the evening of 4th of August when Tom Uusmaa, former club airplane pilot (already mentioned in previous issue) arrived in Pori with his Agusta Bell helicopter and parked in the parking lot of Meri-Yyteri Hotel. Skydivers arrived the same evening, some on board, some by train and some by car. Even though people didn't get to jump in the evening you could sense the feelings getting better and the party animal in everybody waking.

Right in the morning the competition began and the first competition was a three-man team accuracy. A team named Deaf Skier, from Parachuting Club of Finland, in Helsinki, was sovereign in it. Some 80 jumpers took part in this event and the it was over in the late afternoon, totaling up to 310 jumps in one day on a sunny beach. All jumps from the chopper!

Newxt competition was left-foot skiing. Competitors were to ski with a ski only on their left foot, ski to a boat floating 25 meters from the water front, drink a can of export beer and ski back. Again after a tight competition the Deaf Skier was the best.

In the evening there was a party in the hotel with rock group playing for the party people.

On Sunday some more jumping and back home you go. A nice weekend boogie, thanks to the organizers and Tom Uusmaa and his crew. Hopefully there is one next year, too.

Nordic record; Largest formation in Scandinavia

On August 19th 50 skydivers from all over Finland gathered together to Helsinki-Malmi Airport to a 50-way attempt.

Kari Koivuranta (a member of the Deaf Skier) had been organizing this weekend for months and many times it seemed that this would not come true.

But there they were, 50 skydivers, camera men, a Twin Otter and a DC-3, all ready and eager to go; at last.

Kari had had a 10-man team concentrating solely on jumping as the base. They started rehearsing long before the rest, making sure the exit of the base was secure.

Five tries was the maximum. If it wouldn't work, OK. On the first try there were some 30 in the formation. Second try was already 48 in it. Everybody knew the third one would be it. Ant it was! The formation was complete for 6.9 sec's and flying nice.

Congratulations.

RW Nationals

were held already on July in Jyväskylä.

10 teams took part in the 4-way event, 3 in the 8-way.

Most of the teams were from Helsinki, but there were teams also from Oulu, Jyväskylä and Tampere; the most active RW-clubs/towns.

All ten rounds were jumped in both events weather permitting up to 6 rounds in a day. With the rejumps and early (4 a.m.) awakening the days got real tough.

The 4-man event was jumped from two 206's and the only plane available in Finland for 8-way, Twin Otter arrived later that week to take care of the other event.

The champions in 4-way made 82 points in ten rounds, champions in 8-way (the team consisted of jumpers fromn 1st and 2nd team in 4-way) made 50 points in ten rounds.

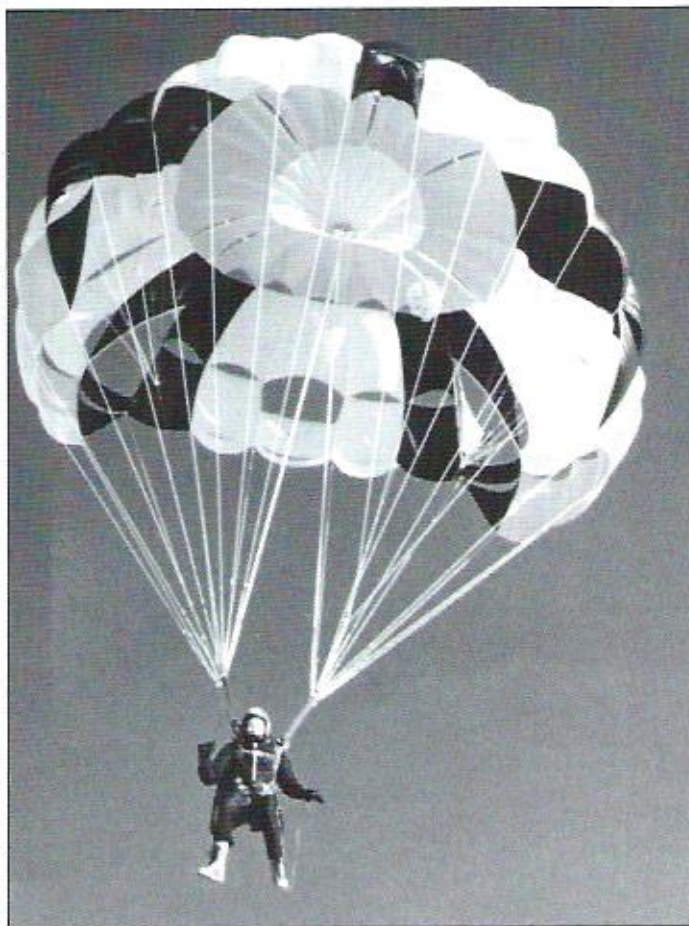

PEKKA ORAN 4000. HYPPIY, MÄYSTIN.

Pekka Ora 65 vuotta, ei ole kovasti rw:tä hypännyt viime vuosina, mutta päätti tempaista "skin suitin" ylleen ja nousta ylös 4000 metriin juhlan kunniaksi.

Hypäsimme 10 wayn hänen kunniaksi, sillä Pekallahan meni 4000 rikki ---. 1989. Hän on toinen suomalainen joka on tähän mennessä ylittänyt tuon merkkipaalun. Aika hyvin eläkeläiseltä.

Teksti Pekka Palotie
Kuvat Pekka Palotie ja
Oran arkisto

Pekka Orahan on hypännyt jo pitkään, vaikka hän aloittikin hyppäämisen aika iäkkäänä. Hän kävi SIL:n järjestämällä hyppykurssilla 1969 Jämillä. Silloiseen kurssiin kuului 10 "naruhyppeä". Ikää Pekalla oli tuolloin 45 vuotta.

Kurssin jälkeen Pekka siirtyi asuinpaikalleen Helsinkiin ja jatkoi hyppäämistä SLK:n puitteissa Malmilla ja Nummelassa. SLK:llahan oli paljon toimintaa Nummelassa tuohon aikaan. Oppilasaika venähti aika pitkäksi, sillä lupakirjan Pekka sai vasta vuonna 1972.

Tuon jälkeen Pekan hyppääminen ei rajoittunut vain Malmille vaan hänet reppuineen ja eväineen on nähty melkeimpä jokaisella kentällä missä hyppytoimintaa järjestetään. Pekan eväät muodostuivat suorastaan legendaksi SLK:n piirissä silloin kun publi vielä toimi normaalisti.

Aina kun jossakin kisat järjestetään, oli sitten SM:t tai kerhokilpailut, on Pekka paikalla. Menestystäkin on tullut lähinnä "kyläkilpailuissa", mutta yksi pronssi löytyy SM tasolta joukkuetarkkuudesta.

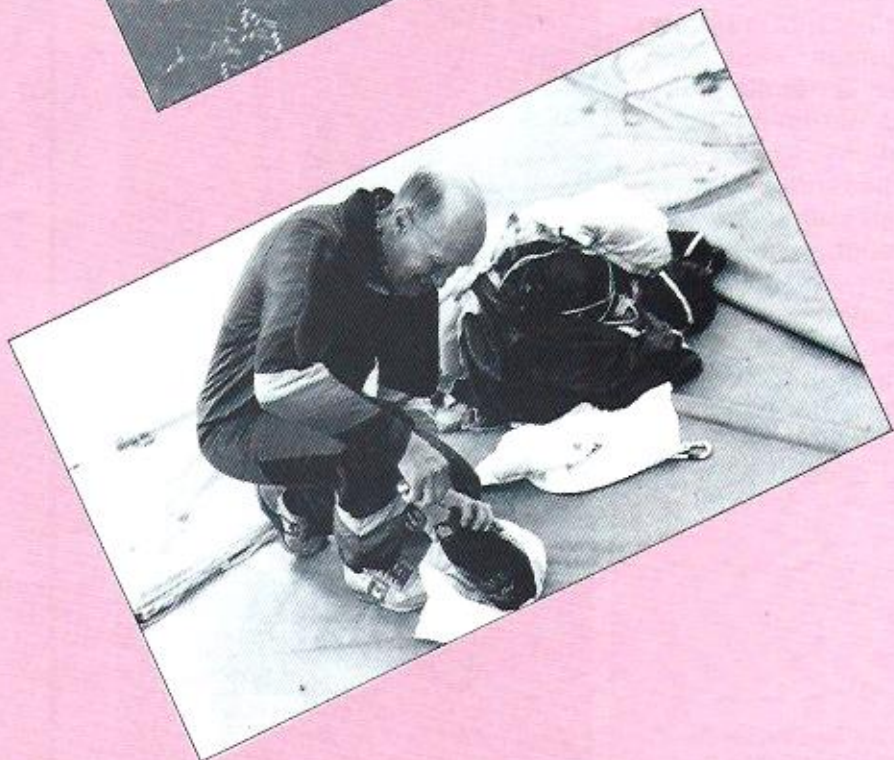
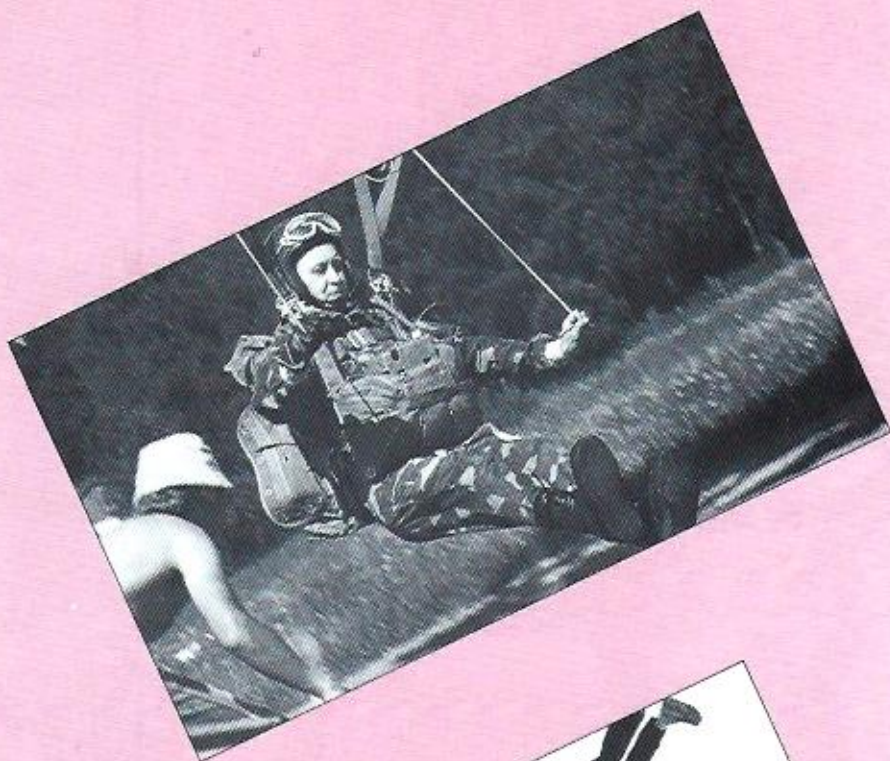
Pekka Oran 4000. Hyppy, mäystin...

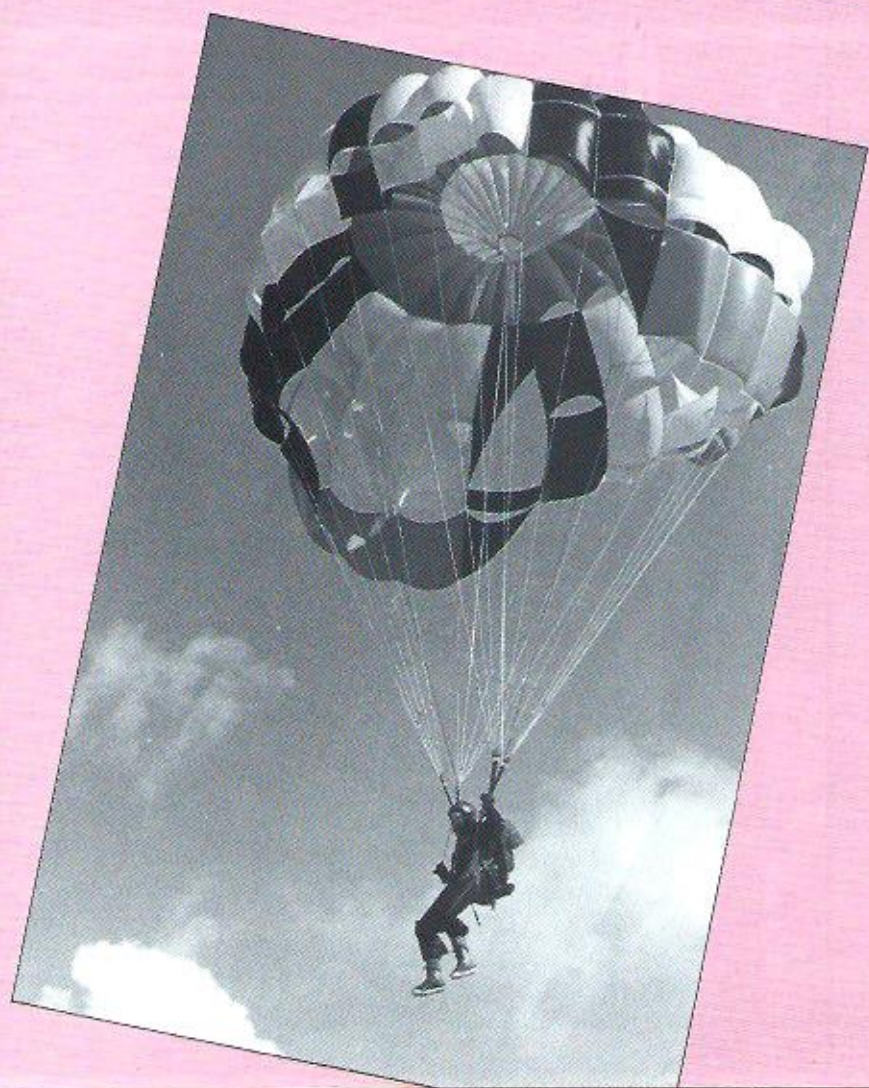
Paras sijoitus henkilökohtaisessa tarkkuudessa on 8. Nykyään on viime kisoissa ote hieman lipsahdellut ja Pekan mukaan "ikä hieman painaa", vaikka ei tuota oikein jaksa uskoa. Tänä vuonna kun hyppyjä on kertynyt jo 360, joka on muuten Pekan uusi vuosienennätys. Takana on runsaasti yli 200 hypyn vuosia, mutta kun aikaa ja rahaa ei ole ollut tarpeeksi ei enempää ole kertynyt. Pekkahan pääsi eläkkeelle kesällä ja sen ansiosta aikaa on tullut ja SLK:n myöntämä "eläkeläisalennus" (hypyt 1/2 hintaan) ovat mahdollistaneet tämän ennätysvuoden. Siinä oiva markkinoitikeino kerhoille miten saada eläkeläiset kurssille.

Pekastahan voisi kertoa paljonkin ja mitä kaikkea hyppyuran aikana on sattunut, mutta yksi kova juttu oli se kun Pekka vuonna 1981 käväisi Norjassa ja hyppäsi Trollveggeniltä ja huhujen mukaan taisi käydä siellä toistamiseenkin, tiedä sitten.

Toinen, joka meillä on hypännyt yli 4000 kertaa on LJK:n Olavi Kilpinen ja hän on reilusti Pekkaa edellä ainakin tällä hetkellä. Kuka on kolmas, se selviää sitten aikanaan.

Tällä hetkellä Pekka valmistuu ensi vuoteen ja hiihtää kovasti harjoitellessaan hyppykauden avajaisiin, joka lienee Para Ski SM 90. Mikä on sitten ensi vuoden saldo se nähdään myöhemmin, mutta tätä tahtia jos jatkuu niin voidaan rikkoa 5000 ja juhlia 70-vuotissynttäreitä samaan aikaan. Nuoremmat, ottakaa malliksi.

ANTONOV – 2 TURUSSA

Turkulaiset hyppääjät pääsivät tutustumaan neuvostoliittolaiseen An-2-hyppykoneeseen toukokuun lopulla. Kone saatiin pitkän työrupeaman jälkeen tulemaan Suomeen, joskin tulo oli varma vasta kun sen näki kaartavan finaaliin Turun kentälle. Leningradilaisten lisäksi Turussa vieraili samaan aikaan myös puolalaisia sekä ruotsalaisia hyppääjiä, ja keskelle kaupunkia Kupittaan kentälle järjestettiin tarkkuushypyn kutsukilpailut. Kilpailuihin osallistui kuusi joukkuetta. Turusta, Lappeenrannasta, muualta Suomesta (NaKaiTu), Göteborgista, Leningradista sekä Gdanskista.

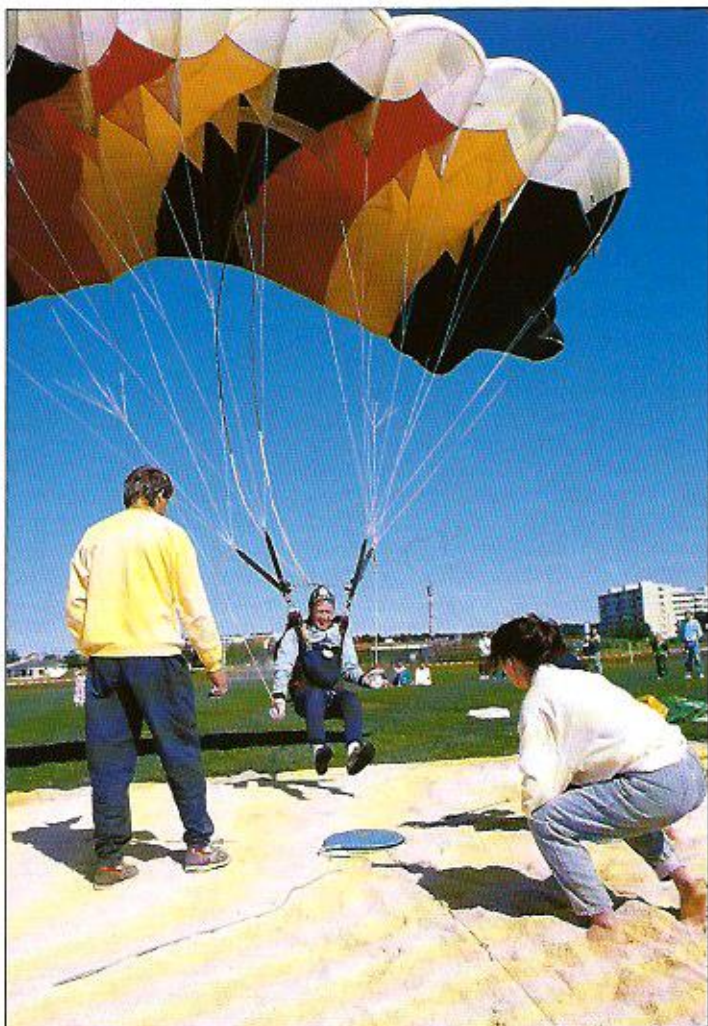
Runsas yleisöjoukko seurasi tapahtumia myös pakkausalueella, jossa tietenkin juttu lensi kaikkein värikkäimmin.

Teksti: Ulla Mansikka
Kuvat: Klaus Koszubutis

Ruotsin Anders Karlsson tavoittelemassa nahkaa. Tuula Mårtensson ja Jukka Hiitola tuomaroitsivat menestyksellä.

Antonov -2 on kaksitasoinen, tuhatheppainen tähtimoottorilla varustettu kone, joka on suunniteltu karuja idän olosuhteita varten. Hyppytoimintaa ajatellen se on kohtalainen, ei mikään hissi, 3000 metrin keikka vie noin puoli tuntia, mutta tilaa on kuin bussissa. Ovi on vasemmalla puolella, ja sitä voidaan suurentaa suurempia ulostuksia varten. Kasimiehisellä ei kuitenkaan ollut mitään vaikeuksia lähteä pienemmästäkin ovesta, ainoan hankaluuden tuotti melko voimakas potkurivirta, joka hämäsi erään viisimiehisen etuflutterin kiipeämistä niin paljon, että pellolle päädyttiin taas kerran... Oppilaat pääsivät Turussa hyppäämään, jos heillä oli epästabili uloshyppy hanskassa. Neukulassa paikalliset pilotit määrittivät hyppypaikan itsenäisesti ilman streameria komentaen hyppääjät ulos tööttätörven avulla, mutta maassaan tavalla. Käsi kävi ja huuto oli kauhea kaikkien kymmenen hyppääjän osallistuessa paikanmääritykseen tavalla tai toisella ensimmäisillä hypyillä, ennen kuin löydettiin pelisäännöt.

Koska turkulaisilla oli senkin verran vieraita, oli varsin looginen ajatus pitää saman tien heille kisat. Tarkkuushyppyyn päädyttiin syystä siitä, että se on toistaiseksi yleisöystävällisin laji, ja keskelle kaupunkia hyppäämisen idean pojat saivat viime vuonna Grandskista, jossa järjestettiin vastaavanlaiset skabat. Tosin yleisömuuri siellä oli ollut jonkun verran sankempi, eikä sen ai-

Laskuvarjostin ei liene kaikille turkulaisille ihan jokapäiväinen näky – ainakaan keskellä kaupunkia.

Mitä olisivat kilpailut ilman paikollisia kuvioita? Jokapaikan höylä Pekka Ora hävisi viimeisellä kierroksella, sitä ennen hän oli tiukasti kullassa kiinni.

heuttamilta huonoilta puolilta oltu Puolassa välyttyä (= hypääjä niskassa). Turussa järjestelyt kuitenkin sujuivat kohtalaisen hyvin, ainoan tenän teki sää, joka pakotti keskeyttämään kisat ensimmäisenä päivänä. Tämä aiheutti sen, että illaksi suunnitellut pippat jäivät melko vähiin kilpailijoilta, koska edessä oli vielä yritystä.

Tarkkuuskilpailu käytiin siis kolmimiehisin joukkuein, ja kierroksia hypättiin kolme. Lisäksi kuudelle parhaalle järjestettiin henkilökohtaisten finaali. Joukkuetarkkuudessa käytiin varsin tiivis ottelu Lappeenrannan ja Göteborgin välillä, joka päättyi edellisten voittoon (Lappeenranta 2,96 m, Göteborg 4,13 m, hyvä Itä-Suomi!!) ruotsalaisten jäädessä aimistelemaan tuhoutunutta mainettaan. Heidän joukkueessaan oli nimittäin aina MM-valmennettavia ihmisiä. Henkilökohtaisessa tarkkuudessa he hypäsivät lohduktukseen ensimmäisen ja kolmannen sijan ainoastaan Karhun Laren pystyessä kiilaamaan väliin Mantallaan. Finaalia varten Larelle arvottiin ensimmäinen vara-Nalle miehen oltua enemmän kiinnostunut päättäjäisiin hypättävästä kasimiehisestä kuin sahanpurun sylkemisestä (maalialue oli päällystetty sahajauhoilla, jot-

ka tunkeutuivat joka paikkaan).

Neuvostokone Suomeen

Neuvottelut Antonov-2 -koneen saamiseksi Turkuun alkoivat jo viime vuoden syksyllä, jolloin kahdeksan hyppääjän ryhmä kävi Leningradissa viikon vierailulla. Yhteyksiä pidettiin yllä koko talven ajan, ja leningradilainen lentäjä kertoi tehneensä peräti 4 kuukautta täysiä työpäiviä matkan onnistumiseksi. Siltikään mikään ei ollut varmaa ennen kuin kaksi päivää ennen suunniteltua Turkuun saapumista, jolloin luvat olivat selvät kummastakin maasta (Suomen puolelta ei todellakaan voinut valittaa byrokraatiasta!), ja TLU:n pilotti Timo Torssonen lähti Leningradiin avustamaan koneen Suomeen lentämistä.

Lennot edestakaisin tapahtuivat mainioissa olosuhteissa Timon hoitaessa radioliikenteen Suomen puolella. Koko vierailun ajan yhteistyö Turun lennonjohdon kanssa pelasi hyvin, kiitos heille loistavasta suhtautumisesta vieraisiin. Neuvostolentäjillä oli kummallakin useita tuhansia tunteja tiimaa, ja koneen mukana tuli mekaanikko. Hyppääjiä matkalle ehti vain kaksi, joista toinen osallistui Kupittaaan kilpailuihin.

AN-2:a käytettiin koko sen vierailun ajan hyppytoimintaan, sekä Ruskon lentoken-

tällä että kisapäivinä Kupittaaan alueella. Kone otti 3000 metrin hyppylennolle 10 hyppääjää, mutta matalammille "pokille" mahtui 12 henkeä. Kisojen ajan muina hyppykoneina lensivät Turun Laskuvarjourheilijoiden oma Cessna 182F sekä Imatran Ilmailukerhon Cessna 206.

Kansainvälistä yhteistyötä

Kuten sanottua, kaikki ulkomaiset vieraat tulivat Turun ystävyyskaupungeista. Turun kaupunki oli mukana osaltaan avustuen tapahtumaa urheilijavaihtoon varatuista määrärahoista. Turun Laskuvarjourheilijoilla on edelleen aikeita jatkaa ystävyysvierailuja, koska kokemukset viime kesästä Puolan ja Neuvostoliiton retkistä sekä toukokuisesta Turun vierailusta ovat olleet lähes yksinomaan positiivisia. Kerhostamme on jo tänä kesänä lähdössä hyppääjiä uudelleen Gdanskiin sekä Leningradiin, ja alustavia keskusteluja on käyty Antonovin (yksi tai useampia) uudelleen saamisesta Turkuun joko tänä tai ensi vuonna. Näyttää siltä, että se paljon puhuttu perestroika ei ole pelkkää sanahelinää ainakaan ilmailuun liittyvissä asioissa, ja Leningradin alueella on ilmeinen etuoikeus olla kokeilualueena muille Neuvostoliiton ilmailukerhoille.

Tulokset Kupittaaan tarkkuushyppykilpailuista: Joukkuetarkkuus, 3 kierrosta

1. Lappeenranta	2,96 m
Lauri Karhu	0,37
Riikka Vilkuna	0,54
Esa Lötjönen	2,05
2. Göteborg	4,13 m
Anders Karlsson	0,14
Birgitta Larsson	0,80
Robert Eriksson	3,19
3. NaKaITu (= muu Suomi)	6,50 m
Pekka Ora	0,06
Heikki Punju	3,02
Timo Lampinen	3,42
4. Leningrad/Turku	8,40 m
Andrej Sobolev	1,39
Ilkka Heikkinen	3,67
Teppo Viitanen	3,34
5. Gdansk	9,39 m
Ireneusz Wernio	1,12
Robert Czechovski	3,61
Tadeusz Klicki	5,20
6. Turku	14,70 m
Mauno Räsänen	0,56
Simo Sainio	6,90
Terho Jäppinen	7,24

Henkilökohtainen tarkkuus

	(4 kierrosta)
1. Anders Karlsson, Göteborg	0,20 m
2. Lauri Karhu, Lappeenranta	0,40 m
3. Birgitta Larsson, Göteborg	0,86 m
4. Mauno Räsänen, Turku	1,02 m
5. Pekka Ora, Helsinki	1,19 m
6. Riikka Vilkuna, Lappeenranta	3,54 m
	(3 kierrosta)
7. Ireneusz Wernio, Gdansk	1,12 m
8. Andrej Sobolev, Leningrad	1,39 m
9. Esa Lötjönen, Lappeenranta	2,05 m
10. Heikki Punju, Kajaani	3,02 m
11. Robert Eriksson, Göteborg	3,19 m
12. Teppo Viitanen, Turku	3,34 m
13. Timo Lampinen, Jyväskylä	3,42 m
14. Robert Czechovski, Gdansk	3,61 m
15. Ilkka Heikkinen, Turku	3,67 m
16. Tadeusz Klizcki, Gdansk	5,20 m
17. Simo Sainio, Turku	6,90 m
18. Terho Jäppinen, Turku	7,24 m

Haluatko SLK:n Juhannusleirille?

Ota yhteyttä SLK johtokunta!

TIEDÄTKÖ MINNE SINUN LEHTESI LASKEUTUU

Pidä osoitetietosi ajantasalla!

Kausalainen Eero
Maratonkuja 1 A 2
01280 VANTAA

EK

